

NIEUWE AVONTUREN

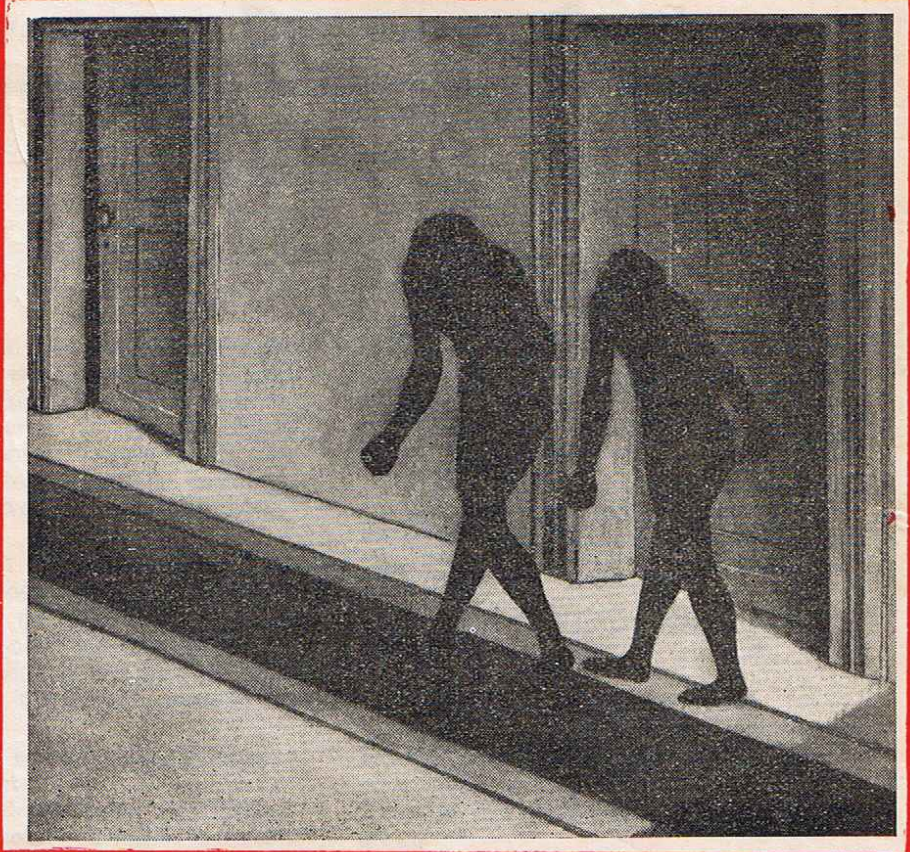
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

BEDROG OP DUNMORE CASTLE

N° 2283

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Bedrog op Dunmore Castle

HOOFDSTUK I

HET POLO-VIERTAL

Charles Brand liet het geïllustreerde sportblad met een onderdrukte kreet uit zijn handen glijden en staarde door het geopende venster in de tuin, waar zich reeds allerwegen de eerste boden van een vroege lente vertoonden, ofschoon April nog nauwelijks zijn intrede gedaan had.

Hij rekte zich uit, vlijde zich achterover in zijn stoel, snoof een ogenblik vol welbehagen de geuren op, die van het bloemperk onder het geopende raam tot hem doordrongen en geeuwde toen onbedaarlijk, met wijd uitgespreide armen.

Meteen klonk er een kalme stem achter hem, die zei:

— Ik zie met genoegen, dat je deze goedkope en gezonde atletiek beoefent, Charles. Waar heb ik toch gelezen, dat

luiheid zeer bevorderlijk is voor een lang leven? Luië mensen gapen veel, en de geneesheren zijn het er over eens, dat hun beroep overbodig zou worden, zodra het mensdom meer gaapte.

— Dan vrees ik dat ik 150 jaar zal worden, zei Brand lachend, even opziende naar John Raffles, die, gekleed in zijn rijcostuum achter zijn stoel was komen staan.

Toen sperde hij zijn ogen wijd open, en hernam:

— Ga je rijden?

— Dat heb ik gedaan, amice.

— Ben je er dan al uit gewéest? riep Brand uit, terwijl hij verwonderd over-eind kwam zitten.

— Ik ben twee uren geleden opgestaan.

— Dat noem ik energie, zei Brand.

Zover zal ik het nooit brengen, denk ik. Dan heb je ook nauwelijks vier uren kunnen slapen.

— Vier uren en zeventien minuten, amice. In sommige gevallen is dat voor mij ruimschoots voldoende. Onze kleine affaire heeft gister nacht tamelijk lang geduurd...

— En is helaas op een teleurstelling uitgelopen, zei Brand meesmuilend.

— Ik kan niet verlangen, Charles, dat alle kleine aanslagen op de beurs van mijn rijke medemens met succes bekroond worden, hernam Raffles schouderophalend. En ik geloof, dat ik al zeer verheugd mag zijn, als negentig ten honderd van mijn ondernemingen een goede uitslag hebben. De mens kan nu eenmaal niet op tegen het toeval, door sommigen noodlot genoemd, dat altijd sterker zal blijken te zijn dan hij. Een misrekening van twee minuten heeft het zaakje in duigen doen vallen, en was oorzaak, dat wij er onze nachtrust voor een deel bij hebben ingeschoten. Nu, een volgende keer beter. Wat lees je daar?

— Sporting-Life, antwoordde Brand vrij onverschillig. Een Engelsman heeft dit jaar de wedstrijd voor schoonrijden in Chamonix gewonnen. Er staat een mooie foto in van de wedstrijd tussen « Villa » en « Wanderers ».

Raffles had het geïllustreerde sportblad opgenomen, bladerde er eens in, wierp het weer op tafel, maar bukte er zich toen nog eens overheen en wees op een foto van vier zeer donkere heren te paard, gekleed in wijde, witte pantalone, een soort shirt en petten met grote kleppen. Ieder hunner was gewapend met een soort hamer met zeer lange steel.

— Wat zijn dat voor polo-spelers? vroeg hij.

— Dat zijn de Spanjaarden, onder aanvoering van Spottorno y Bienert, die dezer dagen een serie wedstrijden komen spelen tegen onze beste viertallen.

Raffles had het blad opnieuw ter hand genomen, las de namen, en zei toen, wijzend op één der vier ruiters, een nog jonge man, met een smal gezicht:

— Dat is José Garcia de Angula. Ik meen zijn naam vroeger wel eens te hebben gelezen in verband met een delicate familiezaak, maar ik kan mij niet meer goed herinneren wat het eigenlijk was. Die knaap is veel te jong voor polo-speler.

— Dat laat zich horen. Ik wilde wel dat ik het spel goed kende, Edward, zo goed als hij. Die vier Spanjaarden zijn dus wel gefortuneerd?

— Dat moet wel zo zijn. Polo is een van de allerduurste sporten die er bestaan. Een goede polo-pony, een onverschrokken dier, dat snel is, niet al te vurig en niet bang voor de bal, kost nog altijd 500 pond sterling. Als je nu bedenkt, dat iedere speler op zijn minst vier van die dieren tot zijn beschikking moet hebben, omdat een polo-wedstrijd, wat de zuivere speeltijd betreft, acht en twintig minuten duurt, en alle acht spelers om de zeven minuten van paard moeten verwisselen, dan begrijp je wel, dat het een dure grap wordt, want die vier pony's moeten goed onderhouden worden, daarvoor is personeel nodig, en langer dan drie jaren kan men met zijn pony niet toe. Ik spreek nog niet eens van het vervoer, soms over lange afstanden, dat uiterst kostbaar is.

Brand las de namen nog eens door en zei:

— Garces de los Fayos schijnt de aanvoerder te zijn. Is dat familie van de bekende ambassadeur Alfons de los Fayos?

— Zoals men familie van zichzelf is, Charles. Hij is het zelf, 49 jaar, en verzot op polo, besteedt er al zijn vrije tijd aan, en schijnt nu een kort buitenslands verlof te baat te nemen, om zijn krachten te meten met onze ruiters.

— Zijn al die mensen van adel?

— Allen, op Pilares na, maar die is waarschijnlijk wel zo rijk als de drie anderen tezamen, en die zijn meermalen millionnaire.

— Zullen wij eens naar de wedstrijd gaan kijken, Edward?

— Wanneer heeft hij plaats?

Brand wierp even een blik in het blad en antwoordde toen:

— Over acht dagen, op het grote sportterrein van Bromley. De heren zullen allen de gasten zijn van de Earl van Exeter, op diens reusachtig buitengoed. Zij kunnen daar naar hartelust oefenen op de uitgestrekte weiden.

Raffles keek schijnbaar in gedachten naar buiten in de bloeiende tuin en zei langzaam:

— Ik zou daar ook wel bij willen zijn.

— Tracht dan een uitnodiging machtig te worden, zei Brand. Hij moet je toch kennen onder de naam Lord William Aberdeen.

— Dat is zo, maar juist onder die naam wil ik zijn gast niet zijn.

— Waarom niet? Zou je daardoor minder genieten van de wedstrijd?

— O, de wedstrijd is niet het voorname, hernam Raffles peinzend, maar er zullen daar natuurlijk een week lang op zijn minst, vele schatrijke lieden bijeen zijn op dat landgoed. Ik ken het huis, Charles, ik heb het vroeger meermalen bezocht. Het is een der oudste en tevens schoonste kastelen van Wales, en misschien wel van geheel Engeland. Het heeft maar weinig te lijden gehad van de alles verslindende tand des tijds, men heeft er gelukkig nooit aan geknoeid, restaureren noemt men dat, het is bespaard gebleven voor branden, en wat er nieuw is, dat staat geheel afzonderlijk. Maar als de oude Lord Exeter het kasteel bewoont, dan verblijft hij toch het allerliefst in het oude gedeelte met zijn ontzaglijke muren, zijn hoektorens, waarbinnen zich de grote, ronde kamers bevinden, zijn geweldige stookhaarden en zijn talloze brede en smalle gangen.

Brand had Raffles even schuins aangekeken, klapte toen het sportblad dicht, wierp het met een kwaad gebaar op tafel en zei:

— De duivel hale dat blad en mijzelf er bij, die het je onder de ogen heb gebracht. Wat gaat er weer in je om?

— Het denkbeeld van een herstel van mijn fout, die ik deze nacht begaan heb, antwoordde Raffles bedaard. Dat is het wat er in mij omgaat. Bedenk toch eens, amice, welk een ongezochte gelegenheid zich hier voordoet, een strooptocht te

houden te midden van die rijke edellieden, die tonnen goud besteden aan de jacht, het reizen, en de sport. Neen, ik ben juist zeer blij, dat je mij die foto hebt laten zien, want die heeft mij nu op een goed denkbeeld gebracht.

— Maar er is geen denken aan, Edward, dat je een uitnodiging zoudt kunnen krijgen, tenzij onder de naam Lord Aberdeen.

— Dan zal ik er zonder uitnodiging wel komen. Daartoe zijn middelen genoeg te vinden. Wij hebben in de buurt van Bromley nog altijd een aardig opbrek, waarvan mij juist een maand geleden de huur is opgezegd door dat zonderlinge heerschap, die het op zijn zestigste jaar nog in het hoofd kreeg, zijn gulden vrijheid prijs te geven, en zich te laten vastklinken met een keten van rozen, zoals het in de stuiversromans heet, aan een dame, die maar vijf jaar jonger is, en die verstandiger had moeten zijn. Nu, het huis beviel haar niet, mijn huurder is er zuchtend uitgetrokken, en nu komt het ons goed van pas. Het is gemeubeld en wel, als ik mij niet vergis,... maar dat zijn zaken, die jij, als mijn secretaris, beter moet weten.

Brand maakte 'n komisch gebaar van wanhoop, strekte de armen uit naar het geopende raam en riep:

— Vaarwel, pas ontloken bloementuin. Ik zal je dus voorlopig wel niet terugzien, want je zult me waarschijnlijk wel willen meenemen, Edward?

— Ja, ik had je nederig om die gunst willen verzoeken, zei Raffles op spottende toon. Ditmaal zal het waarschijnlijk een kleinigheid zijn, om een goede slag te slaan. Maar er is niet zoveel haast bij en wij kunnen op ons gemak onze toebereidselen maken.

— Moet Henderson onze chauffeur, meegaan?

— Meegaan moet hij in elk geval, Charles, en of wij later zijn hulp daadwerkelijk nodig hebben, dat zullen de omstandigheden ginds wel uitwijzen. Wij zullen voor een snelle wagen zorgen, maar wij zullen ook onze tilbury meenemen en de schimmelbles.

— Wat moeten wij daar met een tilbury uitvoeren? riep Brand verbaasd. Ben je van plan in zulk een ouderwets voertuig rond te rijden?

— Zeg geen kwaad van de tilbury's en over het algemeen niet van voertuigen, die door paarden getrokken worden, amice, zei Raffles, terwijl hij hem met de vinger dreigde. Het paard is nog altijd de schoonste overwinning van de mens, schoner dan de dode motor het is. De mens moest het aflichten, maar hij behoefde de motor slechts uit te vinden.

— Maar wat moeten wij met zulk een ding doen?

— Een tilbury kan voor velerlei dingen gebruikt worden, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Er kan, bijvoorbeeld, een wiel aflopen.

— 'n Wiel aflopen? herhaalde Brand onnozel.

— Ja, of 'n lemoen kan breken. Denk er niet verder over na, amice, te zijner tijd zul je wel begrijpen, wat ik hier-

mede bedoel. En nu zou ik wel eens willen zien wat het ontbijt oplevert vanochtend. Ik heb mij de tijd niet gegund, iets anders te eten dan enige biscuits, zozeer trok mij de heerlijke ochtendstond naar buiten.

Een ogenblik later zat Raffles aan de ontbijttafel, en voor de zoveelste keer bewonderde Brand weer het volkomen gemis aan zenuwen van die zonderlinge man, die daar binnen enkele minuten waarschijnlijk reeds een uiterst stoutmoedig plan had beraamd, dat, volgens de jongeman, biezonder weinig kans voor welslagen opleverde, maar daarentegen de man die het ontworpen had, voor lange jaren van zijn vrijheid zou kunnen beroven.

Raffles echter scheen aan het hele plan reeds niet meer te denken, sprak over de bloemen in de tuin, over een paar vrienden die hij in Hyde Park ontmoet had, en over een pas ontdekte zangeres bij de grote Opera, die diezelfde avond zou debuten.

HOOFDSTUK II

OP HET KASTEEL

Het stadje Bromley ligt aan de spoorlijn, welke in het zuiden van de ontzaglijke wereldstad een aanvang neemt, en die verder loopt naar de Zuidkust van Sussex. Het is prachtig gelegen in een echt Zuid-Engels landschap. Vette weiden wisselen er af met bossen vol zwaar geboomte, reeds eeuwen oud, en sommigen zo groot, dat men er urenlang in kan dwalen zonder begin of einde te zien. Er zijn heuvelen en dalen, er zijn bebouwde akkers, er zijn uitgestrekte boomgaarden en alles ademt hier welvaart.

De wegen zijn breed en uitmuntend onderhouden, en vele Londenars die in de hoofdstad hun zaken hebben, wonen in een van de aardige huisjes, cottages genaamd, die zich naast de voornaamste

verbindingsweg uitstrekken. Vrij ver van die weg verheft zich «Dunmore Castle», het eeuwenoude huis der graven van Exeter.

Reeds op uren gaans afstand kan men de hoge tinnen van het kasteel met blauwige glans boven het geboomte zien schitteren. Het kasteel ligt op de top van een lage heuvel en is aan alle kanten omgeven door een groot park, met pijnlijke zorgvuldigheid onderhouden door de tuinbaas en zijn helpers.

Rechts van het huis breidt zich een groot grasveld uit, ruimte in overvloed biedend voor iedere soort sport. Daarenvens liggen de stallen, waar de drie of vier prachtige renpaarden, de rijtuigpaarden, de pony's voor het jonge goedje en de jachtpaarden gestald zijn, te-

zamen dertig in getal.

In de herfst en in het voorjaar wordt er in de bossen en tussen het kreupelhout gejaagd en in de zomer weerklinken tussen de geweldige bomen de vrolijke stemmen en het gelach van opgewekte gasten.

Op ongeveer een half uur gaans van het fraaie, oude kasteel lag een aardig landhuis, waarbij een paar morgens heide en bosgrond behoorden, dat nu sedert een paar dagen betrokken was door een deftig heer met bijna wit haar, die evenwel niet veel ouder kon zijn dan vijftig jaar en een wat jongere man, met steil overeindstaand roestbruin haar en bijna zonder enig spoor van wenkbrauwen, waardoor zijn gelaat voortdurend een zeer verbaasde uitdrukking had.

Er was ook nog een huisknecht meegekomen, een man van geweldige lichaamsbouw, die ook in de kleine moestuin werkte, als chauffeur optrad, de tilbury oppoetste en het grote grijsgeklepte paard verzorgde.

Niemand in de buurt sloeg veel acht op hen, want zij leefden rustig, vertoonden zich betrekkelijk weinig, visten wat in de vliet, die achter hun huis omliep en schenen zich ook om hun omgeving volstrekt niet te bekommeren.

Nu en dan reed de oude heer uit in zijn tilbury, soms alleen, soms vergezeld van de jonge man met het verwonderde gezicht, die men voor zijn secretaris hield.

Wat de grijsaard betreft, men hield hem algemeen voor een in zichzelf gekeerde geleerde, die de eenzaamheid had gezocht om de een of andere studie te voltooien, of onderzoekingen te doen.

Het was op een verrukkelijke dag in April, toen de vier Spaanse gasten van Lord Exeter kwamen opdagen.

En dat gaf aanstonds een hele drukte in die anders zo rustige streek, want zij brachten heel wat bagage mee, afgezien van de twintig pony's, mooie dieren, jong en krachtig, die gehuisvest zouden worden in de stallen van 't landgoed, waar nog ruimte in overvloed was.

Het was een gebeurtenis van belang toen deze kleine kudde paarden werd

uitgeladen aan het kleine, landelijke station, de vrachtauto's rommelend wegreden met de vele manden en koffers van duur varkensleder, met de paardentuigen en nog heel wat meer en toen tenslotte ook de Spanjaarden, luid en opgewekt met elkander babbelend, in een geweldige slee kwamen aanrijden.

Iedereen zag natuurlijk aanstonds, dat het de grote limousine was van de gastheer, want er was niemand in de gehele streek, die het wapen op het portier niet aanstonds zou hebben herkend, of de deftige chauffeur, die kaarsrecht achter het stuurwiel zat, met een jongere man naast zich, die vroeger pal-frenier zou hebben geheten en die nu eigenlijk nog altijd geen naam bezit, want het zou wat ver gezocht zijn, zulk een bediende een paardenknecht te noemen, omdat men het vermogen van een automobiel naar paardenkracht berekent.

Drie van die heren waren zeker de veertig ruimschoots gepasseerd, maar de vierde had een fijn, bijna meisjesachtig gelaat en een bleke teint, waardoor de donkere, echt Spaanse ogen nog groter leken dan zij inderdaad al waren.

Dat was José Garcia de Angula, de afstammeling van een der oudste Spaanse geslachten, die reeds eeuwen geleden de bevelhebbers opleverden voor de rampzalige armada, de trotse Spaanse vloot, die zo jammerlijk aan haar einde kwam.

Hij kon zeker niet ouder zijn dan een jaar of drie en twintig en het was hem niet aan te zien, dat hij in staat was, bijna een half uur lang in dolle galop over 'n grasveld te jagen en daarbij tevens de tamelijk zware polohamer te hanteren.

De auto met de vier heren was in een oogwenk verdwenen en de nieuwsgierigen bepaalden toen verder hun aandacht bij wat de trein aanvoerde, de paarden, hun helpers, de tuigen en al het andere.

Er kwamen trouwens nog vrij wat meer gasten op « Dunmore Castle », en de leeglopers vertelden elkander, dat zij minstens veertig personen hadden zien passeren, waarvan de meesten in prach-

tige auto's, glanzend van lak en nikkel waren aangekomen.

Fijne dameshandjes hadden dure cabriolets keurig door het vergulde hek gestuurd en hooghartige chauffeurs hadden de nieuwsgierigen bijna over de tenen gereden.

Men hoorde al gauw in het aangrenzende bos een jachthoorn schallen, de beroemde meute, die haar weerga niet had in Wales, blaffen en de paarden hinniken.

Op de dag na de aankomst van de Spanjaarden geschiedde er iets, dat opnieuw stof tot lange gesprekken opleverde voor de dorpsbewoners.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen « de geleerde », zoals men de nieuwe bewoner van de cottage gemakshalve noemde, in zijn Tilbury met zijn secretaris naast zich, over de weg reed, die langs het kasteel liep, maar daarvan gescheiden was door een brede oprijlaan van zeker honderd meter lengte.

Juist voor het vergulde hek, had het betreurenswaardig ongeluk plaats...

Een der wielen botste met grote kracht tegen een halverwege met mos begroefde mijlpaal, de houten spaken begaven het, en met luid gekraak viel het ranke wagentje als het ware overstag, waardoor de beide heren eruit werden geslingerd. Gelukkig stond het paard onmiddellijk uit zichzelf stil, alsof het er op was gedresseerd...

Het grote grasperk voor het kasteel leefde op dat tijdstip juist van luchtige toiletjes in allerlei kleuren, want men was aan het tennissen gegaan, en zo was het niet te verwonderen, dat er onder die aanwezigen dadelijk luide kreten van schrik opgingen, en men van alle kanten kwam toesnellen.

De secretaris was reeds overeind gekrabbeld, en zag er uit als een grote vette, zwarte tor, zoals hij daar op handen en voeten rondkroop in zijn deftig pak van zwart laken, hulpeloos rondziende met zijn verbaasde ogen, en aan de hand een weinig bloedend.

Men wilde hem reeds te hulp snellen, maar hij zei met een hoge stem:

— Bekommer u liever maar eerst om professor Lars Hansen want hij is er

het ergst aan toe, vrees ik.

— Er mankeert mij niets, Sandström, klonk een ongeduldige stem van onder een hoop wielspaken, kussens, en andere overblijfselen van de tilbury. Ik heb alleen maar mijn arm gekneusd; denk je dat ik een klein kind ben?

Het hoofd van de professor kwam te voorschijn, men maakte hem snel vrij uit de puinhoop van het wagentje, maar toen bleek het dat hij ernstig hinkte.

— U ziet het wel, het is niet alleen uw arm? zei Sandström verwijtend. Ik heb u nog op die mijlpaal gewezen...

— Dan heb je er mij te laat op gewezen, Sandström, hernam de geleerde heer. En praat nu maar niet verder, maar breng mij naar huis.

Hij legde zijn arm om de schouder van de jongeman, maar hij had nog slechts een paar stappen gedaan, toen hij zacht kreunend bleef stilstaan.

— U ziet immers wel dat het niet gaat, professor, riep nu een hoge meisjesstem, en een bakvis met strogeel haar en een eigenwijs wipneusje drong naar voren en vervolgde:

— Gij moet binnenkomen. Ik zal oom gaan halen. Het huis is van hem, ziet gij. Dan kunnen wij uw voet zwachtelen, en om een dokter zenden.

— Ik ben zelf geneesheer, antwoordde de geleerde kortaf. En mijn diagnose is, dat ik mijn enkel heb verzwikt, en dat er een paar spieren zijn gescheurd. Hoe is het, Sandström, ben je van plan mij op de grond te laten vallen?

Er schoten aanstonds enige krachtige jonge mannen toe, die de secretaris zonder veel omslag achteruit duwden, en de beide armen van de gekwetste om hun halzen legden en hem voorzichtig langs de oprijlaan, het huis binnendroegen.

De secretaris kwam bedeesd achteraan, en bevond zich een ogenblik later in een van de schoonste kasteelvestibules, die hij ooit van zijn leven had gezien.

Er lag een prachtige parketvloer, die wel minstens anderhalve eeuw oud moest zijn.

De hoge zoldering bestond uit eiken

balken, door een meesterhand gebeeldhouwd.

Van het midden van de zoldering hing een geweldige kaarsenkroon af, die echter nooit meer werd ontstoken.

De gewonde professor werd voorzichtig op de rustbank neergelegd, en toen kwam het blonde bakvisje aanlopen met een rijzig man, omstreeks zestig jaar oud, met een als uit hout gesneden geelaat, stroeve trekken en een trotse houding.

Dat was Douglas, earl of Exeter.

Hij klemde een monocle in het oog, boog heel even het hoofd voor de gewonde, en vroeg:

— Ik hoop dat ik u met het een of ander van dienst zal kunnen zijn, professor?

— Gij kunt mij van dienst zijn door mij te veroorloven hier rustig te blijven liggen tot mijn domoor van een secretaris een ander voertuig voor mij heeft gehaald.

— Daarvoor zal een der bedienden wel zorgen, professor, zei de oude edelman met een afwerend gebaar. Gij zult waarschijnlijk deze heer, hoe was ook de naam, liever bij u houden.

— Dat spreekt vanzelf. Wat koud water, enige linnen lappen, en ik beloof u dat ik u niet lang tot last zal zijn.

— Gij kunt natuurlijk mijn huis als het uwe beschouwen, professor, zei Lord Exeter, nog altijd met diezelfde koele vormelijkheid, die hem onder geen om-

standigheden verliet. Ik zal dadelijk voor alles doen zorgen. Uw paard kan natuurlijk in mijn stal uitrusten van de schrik. Het dier schijnt niet heel erg jong meer te zijn?

— Twintig jaar, mylord, antwoordde de hooggeleerde heer.

— Naar uw naam te oordelen zijt gij een Zweed. Wilt gij zeggen dat u dat paard uit uw land hebt mee genomen?

— Dat wil ik zeggen, mylord. Ik ben zeer aan het dier gehecht, en ik neem het overal mee naar toe.

Lord Exeter antwoordde niet, maar aan de uitdrukking van zijn grijze ogen was het duidelijk te zien, dat hij de Zweedse geleerde beschouwde als iemand, die zo spoedig mogelijk in een zwakzinnigengesticht moest worden opgenomen.

Toen wendde hij zich om, en sprak een paar woorden met zijn nichtje.

Zoals steeds draafden een ogenblik later op het enkele woord van de meester vier of vijf bedienden gehoorzaam af en aan, en deden wat hun gelast was.

En toen de beide verongelukten eindelijk met elkaar alleen waren, zei de hooggeleerde heer op zachte toon tot zijn secretaris:

— Het is een oude truc, Charles, maar die toch weer gelukt is. Wij zijn in de vesting, en als mijn verzwikte enkel binnen de week geneest, dan wil ik geen John Raffles heten.

HOOFDSTUK III

DE SCHONE SPAANSE

Nog diezelfde middag werd de Zweedse professor reeds als een van de blijvende gasten beschouwd. Hij hinkte op twee krukken, welke de tuinman voor hem vervaardigd had, een van zijn voeten dik omzwachteld, een kwartier lang door de tuin, met een van pijn vertrokken gezicht, maar verklarende, dat men

hem eerder met een touw om de hals zou kunnen knopen, dan hem te beletten naar de oefeningen van de Spaanse polruiters te kijken.

Bijna alle gasten van Dunmore Castle hadden zich verzameld rondom het grote grasveld, hetwelk omgeven was door een lage afzetting, bestaande uit planken

van een decimeter breedte, en die op hun kant waren gezet.

Deze lage omheining heeft tot doel, te beletten dat de polobal buiten het veld rolt, want van «ingooien» is natuurlijk bij het polo te paard geen sprake.

Het is ook juist over deze lage afzetting dat de vurige pony's wel eens struikelen, somtijds met ernstige gevolgen voor hun meester.

De vier Spanjaarden, gekleed in hun rijbroeken en hun witte sporthemden, omringd door een grote kring bakvisjes, stonden lachend en pratend bijeen, dicht bij de plek, waarheen Brand zijn gekwetste meester geholpen had in een ziekenstoel, die in allerijl van de zolder was gehaald, en die jarenlang gebruikt was door de moeder van de tegenwoordige graaf.

Raffles had een ogenblik aandachtig naar de vier Spanjaarden gekeken, maar vooral naar de jonge José, die een beetje flirtte met een roodharig meisje, dat telkens haar verbazend grote, al te witte tanden toonde.

Toen wendde hij zich tot Brand, die in een nederige houding naast hem stond en een beetje verlegen aan zijn bril met lichtblauwe glazen trok, en zei zacht:

— Vraag eens of die jonge Spanjaard even bij mij wil komen; ik heb hem iets te zeggen.

Verwonderd gehoorzaamde Brand, trad op José toe en vroeg hem in het Frans:

— Zoudt gij wel zo goed willen zijn, mijnheer, een paar woorden te wisselen met professor Hansen? Hij wil u gaarne even spreken.

Hoffelijk, zonder in 't minst zijn verbazing te tonen, verontschuldigde de jongeman zich aanstonds bij de dames, en ging, de hamer reeds in de hand, met een glimlach op het fijn getekende gelaat op de zogenaamde gekwetste toe, die zijn rolstoel dichtbij de rand van het speelveld had doen rijden.

— Gij hebt mij ontboden? vroeg hij, respectvol de hand vattend van de oude heer.

— Nu, ik geloof niet dat een professor een Spaanse grande ontbiedt, zei

Raffles, op een grimmige toon.

Tegelijkertijd keek hij aandachtig naar het fijne, wasbleke gezicht, daarop naar de ogen, die wat al te zeer schitterden, naar de bleke tint van de lippen, de blauwachtige kleur van het tandvlees, de fijne adertjes op de platte slapen.

En toen vroeg hij langzaam, terwijl hij zijn stem zoveel mogelijk deed dalen:

— Zeg mij eens, Visconto, heeft uw dokter u wel verlof gegeven om mee te doen aan dit zeer inspannende spel?

De jongeman maakte een gebaar van verwondering, een trotse trek kwam op zijn gezicht, maar toen zei hij, met een lachje:

— Om u de waarheid te zeggen, professor, ik heb het hem niet eens meer gevraagd. Hij zou mij gaarne alles verbieden. Hij zegt dat ik niet roken mag, en dat zou ik uit mijzelf wel laten, maar hij wil ook niet dat ik dans, want dat is te vermoeiend, verzekert hij.

— En daarin heeft uw dokter groot gelijk, Visconto, hernam Raffles ernstig. Gij zijt niet heel sterk, wees er niet boos om, dat ik u dat zeg, als geneesheer. Hebt gij uw borst wel eens laten onderzoeken, meer in het bijzonder de longen, bedoel ik?

De jongeman beet zich op de lippen, en een ogenblik was het, alsof hij zich zonder te antwoorden weer wilde afwenden van die onbescheiden vrager, maar zijn natuurlijke beleefdheid won het, en hij antwoordde, terwijl er een scherp afgetekend vuurrood blosje op zijn wangen verscheen:

— Ik ben bang dat gij ook aan het verbieden zult gaan, professor. Het is zo, mijn borst is niet al te sterk, en met mijn longen kon het wel beter gaan, maar ik ondervind er bij het polospel toch volstrekt geen last van.

— Nu misschien nog niet, maar over een paar jaren zult gij het u berouwen, zei Raffles op een toon van grote ernst. Ik heb u niets te bevelen en ik geef u slechts de raad: neem u in acht, want gij hebt aanleg voor een ernstige borstkwaal. Zorg in ieder geval dat gij nooit bezweet stilstaat, gebruik dan vooral

geen verkoelende dranken, rook niet en vermijd zoveel mogelijk opwinding, van welke soort ook.

De jonge Spanjaard liet een kort, minachtend lachje horen en zei schouderophalend:

— Het is alsof ik de oude Dias hoor spreken. Dat is onze huisarts. Die zou het liefst zien, dat ik mij inbakerde, nooit de deur uitging, niet zwom, niet tenniste, en leefde als een kluizenaar midden in de bergen. Ik denk er voorlopig niet aan. Ik voel mij jong en gezond, en zolang ik dat ben, wil ik er ook van profiteren. Intussen ben ik overtuigd, dat gij mij ten goede hebt willen raden, professor. En daarvoor dank ik u.

Hij stak Raffles zijn fijne, witte hand toe, smal als van een vrouw, boog met volmaakte elegantie, en ging zich weer bij het troepje lachende jongelui voegen.

Brand keek hem een ogenblik na, en toen de jonge man buiten het bereik van zijn stem was, vroeg hij op zachte toon, zich over Raffles heenbuigend:

— Wat heeft hij?

— Tuberculose, antwoordde Raffles kortaf. Als hij zich in acht zou nemen en een kuur volgde in Zwitserland, zou hij nu nog gered kunnen worden, maar als hij dit leven nog een jaar volhoudt, is hij reddeloos verloren. Ik heb nog nooit een man gezien, die zozeer het kenmerk van zijn kwaal op zijn gelaat droeg. Maar ik vrees dat hij behoort tot degenen, die liever een paar jaren intens leven, en dan een streep onder de rekening plaatsden, om van het toneel te verdwijnen, dan enige jaren langer te kunnen leven, maar zich dan ook voor alles in acht moeten nemen. De geleerden zijn het er nog niet over eens, wat eigenlijk de voorkeur verdient, en men kan zulke knapen natuurlijk niet dwingen. Maar zie eens, wat scheelt hem? Al het bloed stijgt hem plotseling naar het gelaat, en de glans van zijn ogen wordt nog feller.

Brand had het ook gezien, en hij zag bijna op hetzelfde ogenblik, dat er een troepje nieuwe gasten naderde, die hij nog niet gezien had. Naar het schenen

waren zij zoëven pas aangekomen per auto, want de dames droegen korte lederen jekkers, en een harer had zoëven een stofbril op het kokette hoedje geschoven.

Vooraan, in druk gesprek met de oudste zoon van Lord Exeter, een slanke, gebruide knaap van een jaar of vijf en twintig, liep een van de mooiste vrouwen, die Brand ooit in zijn leven had gezien, en daarin waren toch heel wat schone vrouwen verschenen.

Zij was zeer donker, en haar vurige ogen leken wel karbonkels in het ovale heel even gebruide gezicht. Zij was weinig kleiner dan de gravenzoon, en zeker een hoofd groter dan het kleine, dikke mannetje, dat aan de andere kant naast haar schreed, en nu en dan vruchteloos het woord tot haar richtte, want zij bleef maar lachen en schertsen met Harry, de zoon van de landeigenaar.

Brand had te goede ogen in het hoofd, om niet onmiddellijk verband te leggen tussen de nadering van die mooie vrouw en de plotselinge blos van José Garcia.

De jonge Spanjaard liet onmiddellijk zijn gezelschap in de steek, en liep toe op de nieuwe gasten. Brand zag hoe hij zich heenboog over het handje, dat hem gracieus werd toegestoken, en dat hij wellicht langer kuste dan overeen valt te brengen met Engelse gebruiken.

En toen hij zich weer oprichtte, lag er een uitdrukking op zijn gelaat, die niet op twee wijzen kon worden uitgelegd: José was smoorlijk verliefd op de vrouw, die hij zoëven begroet had.

Raffles, die ook niets van het voorval gemist had, boog zich snel naar Brand toe, en fluisterde:

— Voeg je bij hen. Misschien speelt die vrouw in onze kaart. Een man die verliefd is, die let op niets anders. Probeer uit te vinden wie zij zijn en of zij hier blijven. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb de stellige indruk, dat ik althans die vrouw vroeger heb gezien.

Schijnbaar achteloos slenterde Brand weg, en zorgde dat hij in de buurt kwam van de zoëven aangekomenen, vier in getal.

Twee ervan waren heel zeker vreemdelingen, de mooie vrouw en een man van een jaar of vijf en dertig, mager maar gespierd, met een gezicht als van een knappe Don Juan, smal en spits en dat nog langer leek door het gitzwarte puntbaardje en het fijne, puntig opgedraaide kneveltje.

Brand had uitstekende, goed geoefende oren, en tien minuten later stond hij alweer naast de rolwagen, en lichte Raffles op zachte toon in:

— Humphrey Davis en zijn vrouw Suzanna; hij is een schatrijke textielvorst uit Dorset, met hun gasten, Leonora Picasso en Pueblo Valdar. Het Engelse echtpaar is hier genodigd, en heeft op eigen houtje die Spanjolen meegebracht, want Spanjolen zijn het.

— Wist de jonge Garcia dat?

— Neen. Het schijnt ook voor hem een grote verrassing te zijn; er bestaat zonder de minste twijfel iets tussen die twee.

— Hij deed verstandiger, eerst aan zijn gezondheid te denken, alvorens hij aan trouwen denkt, zei Raffles langs zijn neus. Ik zou wel eens willen weten wie die vrouw is. Tracht het uit te vinden, Charles, ik ben de eerste dagen nog maar een arme invalide, die zich niet anders kan bewegen dan in zijn rolwagentje.

— Zij zijn met een prachtige slee gekomen, maar die zal natuurlijk wel van Davis zijn, hernam Brand. Nu gaan zij het huis binnen, om zich wat te verfrissen zeker. José ziet eruit, alsof plotseling al het licht uit zijn leven is verdwenen. Daar begint het spel: de Spanjaarden gaan zich oefenen.

— Onder elkaar?

— Neen, want ik heb zoëven nog veel meer pony's gezien en Engelse jongelui zullen hun partij geven. Daar komen zij aan.

Inderdaad kwam daar een viertal ruiters dwars over het grasveld aangelopen, waarbij hun figuren scherp afstaken tegen het donkere loof van de eeuwenoude bomen, die het grasveld omgaven.

Ook zij droegen gewone rijbroeken en witte sporthemden, maar hadden een

vuurrode band om de pet gebonden. Zij bereiden allen uitstekende polopaarden en achter hen aan kwamen stalknechts met nog meer pony's, die gereed werden gehouden.

Nu stegen ook de Spanjaarden onmiddellijk te paard en lieten een soort krijgskreet horen. De scheidsrechter wierp de witte bal van hard hout met een grote armzwaai in het midden van het veld, en de oefenpartij had een aanvang genomen.

Zij was nog geen vijf minuten oud of Raffles had reeds gezien, dat het officiële Engelse viertal de handen vol zou hebben aan die watervlugge Spanjaarden en hun uitnemend gedresseerde, vlugge pony's. Want de vier Britten hadden volstrekt niets in te brengen tegen de zonen van het warme zuiden.

Herhaaldelijk was de bal reeds tussen de palen van de tegenpartij verdwenen, toen José de Angula plotseling zijn pony inhield, de hand tegen zijn slaap drukte en, blijkbaar niet zonder moeite aan zijn paard steeg.

Er kwam dadelijk een stalknecht toelopen, die de teugels van de pony overnam, terwijl José langzaam, een beetje wankelend over 't veld kwam aanlopen.

— Zijt gij niet wel geworden, viscont? vroeg Lord Exeter, die het spel vol belangstelling had gadeslagen.

— Ik denk dat het de plotselinge warmte is, mylord, antwoordde de jonge edelman, met een flauw glimlachje. Ik voel mij een weinig duizelig. Het zal wel gauw over gaan.

Hij wierp nog eens een verlangende blik naar het veld, waar zijn drie landgenoten het nu moesten opnemen tegen de vier Engelsen en liet zich toen neervallen op een stoel, niet ver verwijderd van het invalidenwagentje van Raffles.

— Ik heb het je wel gezegd, bromde Raffles zacht. Deze soort sport zal hem nog noodlottig worden, als hij niet oppast. Het zweet staat hem op de slapen, en hij is nog bleker dan zoëven.

— Zou zij weten, dat hij zo ziek is? vroeg Brand zacht.

— Hijzelf zal het haar zeker niet gezegd hebben; hij ontkent het ook immers, antwoordde Raffles schouderop-

halend. Maar waar, voor de drommel, heb ik haar toch vroeger gezien. Kun jij je haar gezicht niet te binnen roepen?

Brand dacht even na, en gaf toen ten antwoord:

— Neen. En zulk een mooie vrouw zou mij natuurlijk niet onopgemerkt zijn voorbijgegaan.

Raffles zei niets. Hij zat voor een ogenblik diep in gedachten verzonken, keek om zich heen of niemand luisterde, en zei toen:

— Misschien is deze nacht wel gunstig om iets te ondernemen, Charles, maar, die jonge dwaas, die zijn gezondheid op het spel zet, moet er buiten blijven. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik een zo jonge man, die als het ware met de ene voet in het graf staat, geldelijk nog zou benadelen. Ik gevoel een zekere sympathie voor hem. Hij is vriendelijk en goedhartig. Ik heb hem vanochtend wel een half uur met de oude tuinman zien praten, en daarom zal het goed zijn, amice, als je nu eens een kleine expeditie op touw zoudt willen zetten. Kun je niet genoeg ontdekken, om als grondslag te dienen voor mijn kleine onderneming, dan zullen we ons optreden eenvoudig uitstellen; een of twee dagen. Ik geloof dat de schemering al begint te vallen. Rijd mij nu maar naar binnen, naar de prachtige oude slaapkamer, die Lord Exeter ons ter beschikking heeft gesteld.

— Een ogenblik, Edward, zei Brand op zachte toon. Zeg mij eens, stuit het je niet wat tegen de borst, de man te bestellen, die ons toch gastvrij in zijn huis heeft opgenomen?

— Ik zal zijn eigen brandkast ongemoeid laten, amice, als je dat gerust kan stellen, zei Raffles koeltjes. Intussen wil ik je wel zeggen, dat ik niet zo verbazend hoog opgeef van die gastvrijheid van de Engelse adel. Want de goede Lord Exeter zou zeer waarschijnlijk de Zweedse geleerde, verondersteld dat deze bestond, nooit als gast op zijn buiten hebben genodigd, als deze niet een zogenaamd ongeval had getroffen. Hij is zeer conservatief, en buitengewoon trots. Hij is, bijvoorbeeld, de man ge-

weest, die indertijd onmiddellijk de uitnodiging, aan Suzanna Lenglen gedaan om een week op ditzelfde kasteel te komen logeren, herriep, toen deze jongedame de gelederen der tennis-amateurs had verlaten en tot de beroepsspelers was overgegaan. Een Française, die voor haar plezier alle Engelse sterren verslaat, dat kon er mee door, maar zodra zij met dat slaan op een fatsoenlijke wijze haar brood trachtte te verdienen, werd zij een paria, die men onmogelijk hier kon ontvangen. Pas op die steen, Charles. Als de gasten zien, hoe je mij over bergen en dalen rijdt, als in een rutschbaan, zullen zij geen hoog denkbeeld krijgen van je verplegers-capaciteiten.

Een ogenblik daarna was Raffles naar zijn kamer getransporteerd, die hij met Brand deelde; een groot vertrek, waarvan de drie ramen uitzagen op het park terzijde van het huis, een van de oudste kamers van het grote kasteel, behangen met goudleder, en tot manshoogte beschoten met bijna zwart geworden eikenhout.

De zon was reeds gedaald, en het was nu heel wat koeler dan zoëven, toen Brand op zijn onderzoekingsstocht uitging.

Hij herinnerde zich zijn opdracht voorzichtig poolhoogte te gaan nemen. Het was zaak, zonder enige argwaan te wekken, te ontdekken, wie van de damesgasten veel juwelen bij zich hadden, hoe zij ze bewaarden, wanneer zij ze bij voorkeur droegen en wie van de heren de meest gespekte portefeuilles bij zich hadden.

Tot dit doel verliet Brand de kamer, sloot de deur achter zich, ging een schier eindeloze gang in, aarzelde, volgde een dwarsgang, stond opnieuw stil, en opende voorzichtig een deur, die weer naar een andere gang bleek te leiden, trok ze weer dicht, liep langs een buitenganderij, zonder te begrijpen waar hij zich kon bevinden, en die langs een groot gedeelte van de oude zijvleugel bleek te voeren, ter hoogte van de derde verdieping, en geschraagd door wel dertig kolommen van bazaltsteen, onderling door bogen verbonden. Hij vroeg zich

af waar die buitengang hem zou brengen, toen hij eensklaps zeer verwonderd stilstond op het horen van een stem, die als het ware vlak bij zijn oor zei, ofschoon hij in de toenemende duisternis niemand kon onderscheiden:

— Mijn waarde Pueblo, of je nu hoog

of laag springt, ik heb het er nu eenmaal op gezet om met José te trouwen, en al kun jij misschien oudere rechten doen gelden, je kunt ze niet met geld ondersteunen, en daarom zal hij het van je winnen.

HOOFDSTUK IV

EEN ONTDEKKING

Brand keek met de grootste verbazing om zich heen. Zoals gezegd liep de overwelfde buitengang, eigenlijk een lang gerekte loggia, langs een deel van de zijgevel, omstreeks vijftien meter boven de begane grond.

Hij had die loggia bereikt door een deur te openen, en aan het tegenovergestelde uiteinde meende hij het ijzeren beslag te zien glanzen van een tweede deur, waardoor hij die gang ongetwijfeld weer zou kunnen verlaten.

Aan de kant van het huis was de muur geheel blind, en aan de kant van het park had de gang, die omstreeks anderhalve meter breed kon zijn, een lage borstwering, waarop zich de kolommen verhieven, bovenaan door booggewelven verbonden. Op die wijze werden dus wel dertig of meer open « vensters » gevormd, die evenwel geen ramen hadden.

Maar op die gang was zeer zeker niemand te bespeuren, want zo donker was het nog niet, of Brand had het moeten zien, als iemand hem was voorbijgegaan. En als hij het niet gezien had, dan zou hij het toch hebben moeten voelen op die smalle doorloopgang. Verderop was ook niemand meer te zien. Iemand kon natuurlijk in het park daarbeneden gesproken hebben, maar dan zou het volkomen onmogelijk zijn geweest, op die afstand de stem van een vrouw zo duidelijk te vernemen, want het was een vrouwenstem geweest, die zich daar zo even had laten horen.

Brand meende zich te herinneren, dat hij zoëven reeds deze eigenaardige log-

gia van het park uit ontwaard had, en toen ook had gezien, dat daarboven zich nog een rij van acht of tien vensters bevond. Maar het was toch niet goed aan te nemen, dat men zulke zaken, als hij zoëven gehoord had, uitsprak bij een geopend venster, nog afgezien van het feit, dat het wel wat te koud was om de ramen open te houden. Buitendien had hij dan ook de stem niet zo duidelijk kunnen horen, alsof de woorden vlak bij zijn oren waren gezegd.

Hij bekeek de oude muur eens aandachtig, maar in de groeiende duisternis kon hij geen enkele opening ontdekken.

Hij liet zijn vingers tastend over de ruwe buitenkant gaan, en toen voelde hij eensklaps hoe een van zijn vingers bleef haken.

Hij begreep, dat hier ergens een smalle scheur in de oude muur moest zijn, waar de kalk misschien wat verweerd was.

Hij legde zijn oor op de plek, waar zoëven zijn vinger was geweest, en verstond nu duidelijk wat er aan de andere kant van de buitenmuur gesproken werd, ofschoon die zeker meer dan drie decimeter dik was. Tegelijkertijd bleek, dat hij maar heel weinig van het gesprek moest hebben gemist, want hij hoorde nu een mannenstem met verbeterde woede zeggen:

— En geloof je, Carmen, dat ik dat zo maar rustig zal toelaten, dat jij onze plannen volkomen in de war gooit? De afspraak was, dat je de matrasse zou

worden van dat jongè kalf, en niet zijn vrouw. Daarvan is nooit sprake geweest.

— Dan wordt het tijd dat wij er nu over spreken, zei de vrouwenstem rustig en Brand wist, alsof het hem door haarzelf was medegedeeld, dat daar Leonora Picasso sprak, de schone Spaanse.

De ander moest dus ongetwijfeld Pueblo Valdar zijn, haar Spaanse vriend. Brand bleef onbeweeglijk in dezelfde houding staan en hoorde nu duidelijk de driftige stappen van de man gedempt weerklinken op de met een dik tapijt bedekte vloer.

— En ik zal het niet toelaten, gromde de man weer. Als zijn maîtresse zou je mijn medewerkster zijn gebleven, maar ben je eenmaal zijn vrouw, dan zul je mij als een uitgeknepen citroen weggooien, en ik moet maar zien hoe ik verder mijn kostje bijeen scharrel.

De vrouw gaf in het geheel geen antwoord, maar zij moest zeker een of ander spottend gebaar hebben gemaakt, of minachtend hebben geglimlacht, want Pueblo vervolgde dreigend:

— Wees voorzichtig, Carmen. Drijf het niet te ver. De jonge José is smoorlijk verliefd op je, en hij is gek genoeg om met je te trouwen, want hij weet niet wie je bent, en denkt dat je werkelijk Leonora Picasso heet en de dochter bent van een Spaans landedelman.

De stem van de vrouw siste, toen zij sprak:

— En zou jij dat soms willen verraden, Pueblo? Zou je dat wagen, terwijl ik je morgen kan laten arresteren, als ik dat verkies?

— Van mijn kant zou ik precies hetzelfde kunnen doen, slet.

— Maar ik weet niet wie van ons tweeën er het ergst aan toe zou zijn, Pueblo, na zulk een arrestatie, riep de vrouw uit.

Het bleef een ogenblik stil en toen klonk weer de stem van de man op een geheel andere toon:

— Laten wij er niet over twisten, Carmen. Wij hebben jaren samen gewerkt, wij waren jarenlang goede vrienden, zeer goede vrienden. Je portret staat naast het mijne in heel wat politie-albums, maar gelukkig nog niet in

het Engelse, en het leven kan ons nog heel wat mogelijkheden bieden, als wij ze maar weten te grijpen. José is rijk, en als zijn maîtresse zou je een leventje lijden als een prinses, en voor mij zouden er heel wat kruimels van de rijke dis vallen. Wij zouden elkaar blijven ontmoeten; het zou een heerlijk leventje zijn. Maar ben je eenmaal zijn vrouw, dan is alles voor mij gedaan, dat voel ik.

— Toch niet, Pueblo, dat beloof ik je, hernam de Spaanse. Ik zou mij niet on dankbaar tonen. Ik zou je goed van constanten voorzien en met dat geld zou je naar Zuid Amerika kunnen gaan, naar Chili of Mexico.

— En je papieren, riep Pueblo opgewonden uit. Je hebt niet eens behoorlijke papieren. Je zoudt met hem moeten trouwen onder een valse naam.

— O, ik zou hem wel wat op de mouw weten te spelden. Ik zou hem zeggen dat ik betrokken ben geweest bij een revolutie in mijn vaderland en daarom mijn naam heb moeten veranderen. Ik zou onder mijn ware naam met hem trouwen, maar hem tot het laatst geheim houden.

— Maar zelfs aan je eigen papieren zou je niet kunnen raken, hield de Spanjaard vol.

— Omdat de Spaanse Commissaris van Politie te Saragossa die in handen heeft? riep de vrouw spottend. Wat zou dat? Ik wind hem om mijn vingers, en zodra ik mijn papieren nodig heb, zal ik ze wel van hem weten los te krijgen. Kort en goed, ik heb het er op gezet om visconta Garcia de Angula te worden, en ik zal het ook worden.

Het bleef geruime tijd stil, alvorens Brand de Spanjaard op zachte toon hoorde zeggen:

— Wij zullen zien, Carmen.

Daarop hoorde hij het gerucht van heen en weer lopende mensen, verschuiven van een stoel, het plassen van water, het driftig in een hoek werpen van een schoen; de Spaanse gasten waren zeker bezig, zich voor het diner te kleden.

Brand bracht vruchteloos op verschillende plaatsen zijn gelaat voor de muur in de hoop dat hij iets zou ontdekken,

een lichtschijsel, misschien wel een stukje van de kamer, waarin dit eigenaardige gesprek had plaatsgehad, maar hij begreep al gauw, dat er natuurlijk aan de andere zijde van de binnenmuur meubelstoffen of ander behangsel moest zijn aangebracht.

Aanvankelijk begreep hij niet goed, op welke wijze de kamer verlicht moest worden, maar toen overwoog hij, dat er waarschijnlijk boven de gaanderij, waar hij zich nu bevond, kleine, hoog aangebrachte vensters zouden zijn, die hij natuurlijk onmogelijk kon zien van het punt waar hij nu was.

En dit moest wel zo zijn, want het vertrek was in geen geval een hoekkamer, en voor zover hij kon nagaan, lag het evenmin aan de binnenplaats.

Nog vol van hetgeen hij zoëven bij toeval gehoord had, sloop Brand verder, maar moest weer op zijn schreden terugkeren, omdat de tweede deur van de loggia op slot bleek te zijn.

Het was duidelijk dat men nooit van deze overwelfde gang gebruik maakte, vanwaar men bij dag toch een heerlijk uitzicht moest hebben over de omgeving.

Niet zonder moeite vond hij de weg terug, door een doolhof van gangen, waarbij hij nu en dan een gast tegenkwam, die zich reeds gekleed had, waarbij het hem bleek, dat er van de pas aangekomenen genoeg waren, die, evenmin als hij, de weg wisten, en daarover de grootste pret hadden.

Nu en dan kwam glimlachend een der oude bedienden te hulp, en geleidde als een gids, de verdwaalden de weg weer naar beneden, en naar de ruime hal, waaraan de eetzaal grensde.

Brand vond Raffles in zijn kamer, en liep vlug op hem toe:

— Daar heb ik een zeer belangwekkende ontdekking gedaan, Edward, begon hij fluisterend. Die mooie Spaanse, met haar grote, donkere ogen, is niets anders dan een ordinaire bruidschatjaagster.

— Dat verwondert mij niets, Charles zei Raffles eenvoudig. En wat die ogen betreft, ik heb mij wel eens laten vertellen, dat men met vrouwenogen zeer

voorzichtig moet zijn. Zij zijn een bron van rampspoed, zo las ik reeds bij de oude, Griekse dramaschrijvers. En vertel nu maar eens, wat je hebt ontdekt.

Terwijl hij zich haastig verkleedde, deed Brand nu het omstandig verhaal van zijn zwerftocht, de scheur in de muur, de overwelfde buitengang, en het gesprek tussen de beide Spaansen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, en zei nu nadenkend:

— Zo, zij heet dus Carmen. Nu, van de tien Spaanse vrouwen heten er zeker zes Carmen. Dat brengt mij dus niet veel verder. Ik bedoel, ik weet nog altijd niet, waar en wanneer ik die vrouw kan hebben ontmoet, maar dat weet ik wel, dat het niet aan het hof van de koning was, en zelfs niet in een deftig salon.

— Maar moeten wij nu die knaap, die verdwaasde José niet aanstonds voor haar waarschuwen? vroeg Brand, die bezig was met het knopen van zijn witte zelfstrikker.

Raffles wendde verbaasd zijn gelaat naar hem toe en zei spottend:

— Dat is nogal een dwaas voorstel in de mond van iemand, die mij herhaaldelijk verzekerd heeft, heel goed te weten wat liefde betekent. Wel, amice, je zoudt evengoed kunnen proberen, met je handen een hollende stier tegen te houden. Je zoudt voor 'n bedrieger worden uitgemaakt, voor een lasteraar, José zou je voor de punt van zijn degen dagen, en hij zou met Carmen trouwen.

— Met de wetenschap, dat zij de minnares is geweest van die vent, en wie weet van hoeveel mannen meer?

— Laat ik je zeggen, Charles, dat een verliefd man nooit de wetenschap bezit. Hij bezit het geloof, en dat is hem ruimschoots voldoende. Eerder zou José willen aannemen, dat de aarde zo plat is als een tafelblad en dat de zon er omheen draait, dan dat die vrouw vals spel met hem zou hebben gespeeld. Je zoudt het kunnen proberen, ik meen, hem in te lichten, maar ik raad het je sterk af. Die avonturierster zou natuurlijk harts tochtelijk ontkennen, de man zou loochenen, en José zou met je willen duelleren.

Je zoudt te boek staan als de verrader, misschien wel gedreven door jaloezie, en een dwaas figuur slaan.

— Maar moet die dwaze knaap dan blindelings in zijn ongeluk lopen? riep Brand verontwaardigd uit.

— Dat zullen wij wel beletten, amice, al is het dan met andere middelen, zei Raffles schouderophalend. Wij zullen dat canailleuse dametje wel onschadelijk weten te maken en haar bijtijds de giftanden uitrukken. En stil nu, daar komt de butler, geloof ik, met ons diner aan.

Zwijgend en handig dekte de bediende de tafel, de butler stond er op, de gast eigenhandig tot voor de dis te rollen, en weer waren de beide vrienden alleen.

Zij spraken over allerlei zaken, tot dat Raffles tegen het dessert plotseling zei:

— Ik zou de kamer van die Carmen wel 'ns willen bezichtigen. Hoe verklaar je dat die Spanjaard daar tegelijk met haar was?

— Wel, hij zal haar daar een bezoek hebben gebracht.

— Maar je zei me, dat zij zich samen voor het diner kleedden.

— Dat is waar, riep Brand verbluft. Dat is mij nog niet eens te binnen geschoten. Want voor Lord Exeter zijn zij alleen maar goede kennissen. Nu, wij zullen dit het gemakkelijkste kunnen verklaren, door het bestaan van een tussendeur aan te nemen, die natuurlijk gesloten was, maar die Pueblo heeft weten te openen.

— Bravo. Dat is een zeer goede verklaring, zei Raffles. Jij zult dus de loggia weer volgen, en ik zal trachten, haar kamer ongezien te bereiken.

— Met je verzwikte enkel? zei Brand verschrikt.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, dacht even na, en antwoordde toen:

— Ik zal dan mijn vermomming voor een kort oogenblik moeten afleggen. Want je hebt gelijk, men zou mij niet in de gangen mogen zien. Is die kamer hier ver vandaan?

— Het ligt er maar aan wat je in dit huis ver noemt, wij behoeven alleen maar de gang door te gaan, een wenteltrap op, nog een trap, wéér een

gang, tien meter lang ongeveer, en omstreeks het midden daarvan moet haar kamerdeur zijn.

— Prachtig. Dan gaan wij aanstonds aan het werk, want zij zullen natuurlijk lang blijven tafelen. Ik zal niet te hard spreken, jij moet buiten in de loggia goed luisteren, en dan zullen wij die opening wel spoedig hebben ontdekt.

— En als iemand hier binnenkomt, en je niet in je kamer vindt?

— Dan zeg je maar, dat ik even een luchtje ben gaan scheppen, antwoordde Raffles kortaf. Maar je zult niets kunnen antwoorden, omdat wij er tegelijkertijd uit zijn. Vlug wat en doe de deur dicht, zodat men mij niet kan overvallen.

In een oogwenk had Raffles het verband van zijn voet waarna de witte pruik afgeworpen, de witte, ruige wenkbrauwen doen verdwijnen, en zich van zijn baard ontdaan.

Nu was zijn gelaat reeds zodanig veranderd, dat het zelfs voor het scherpste oog onmogelijk zou zijn, in hem de gebogen, norske geleerde te ontdekken.

Dit alles had geen tien minuten geduurd, en Brand draaide behoedzaam de sleutel in het slot terug, na baard en pruik zorgvuldig te hebben verborgen, stak zijn hoofd om de deur, teneinde zich te overtuigen dat de gang ledig was, waarna beiden haastig naar buiten traden en de gang ten einde liepen. Hier moesten zij scheiden, want Brand moest een andere weg inslaan, om de deur naar de buitengaanderij te kunnen vinden.

Hij wist dat hij meer tijd nodig zou hebben dan Raffles, en maakte dus zoveel mogelijk spoed, maar toch hoorde hij Raffles reeds een paar malen dezelfde zin herhalen, toen hij de plek bereikte, waar zich de smalle, lange scheur in de muur bevond.

— Ben je op de plek waar je mij kunt horen, Charles? vroeg Raffles alweer, en nu antwoordde Brand, met gedempte stem, uit vrees dat anderen hem misschien zouden kunnen horen:

— Ik sta nu op dezelfde plek van zo even, en ik kan je stem zo duidelijk horen of ik bij je in de kamer was. En

hoe staat het met jou? Kun je mij ook verstaan?

— Heel goed.

— Wat is het voor een kamer waar je nu bent?

— Een zeer oud, belangwekkend vertrek, Charles. Er hangen gobelins aan de wand.

— Ook aan de kant van de buitenmuur?

— Ja, ook daar is een wandtapijt.

— Hoe zal ik je verklaren. Er is een lambrizing van eikenhout tot op een hoogte van bijna twee meter. Als ik mij op de punten van mijn voeten uitrek, kan ik juist over de rand van dat eikenhouten schot heen zien. Ouderdom en vocht wellicht hebben het hier echter een beetje van de muur doen afwijken, juist op de plaats, waar zich de scheur bevindt.

— Maar hoe komt het dan dat ik geen lichtschijnsel heb kunnen ontdekken?

— Ook dat is heel eenvoudig. Het houten beschot reikt tot boven de scheur en het is dus onmogelijk, van buiten af licht te zien. Maar wacht even, dan zal ik je bewijzen dat er verbinding is.

Het bleef even stil, en toen vroeg Raffles weer:

— Zie je nu licht?

— Heel flauwtjes. Hoe komt dat?

— Ik heb een waslucifer aangestoken, en die juist boven de rand van het beschot gehouden, daar, waar het een paar centimeters van de muur afwijkt. Heb je instrumenten bij je?

— Mijn gewone trousse.

— Dat is ruimschoots voldoende. Neem het middelste boortje, en probeer eens een gat te boren door het schot.

Weer bleef het even stil en toen klonk de stem van Brand op de gaanderij:

— Onmogelijk, Edward. Daartoe is de muur veel te dik, bijna een voet.

— Daar vreesde ik al voor. Nu, als het nodig is, kunnen wij het wel met andere instrumenten doen. Ga nu maar weer naar onze kamer, ik kom dadelijk bij je.

Omstreeks tien minuten later zaten de oude Zweedse geleerde en zijn secretaris Sandström alweer tegenover elkaar en babbelden over een belangwekkend geval van blindedarmontsteking, toen de butler binnenkwam met de koffie.

Hoofdstuk V

DE WEDSTRIJD

Het was diezelfde avond omstreeks half twaalf, en alles op het grote kasteel was reeds in diepe rust verzonken, toen Raffles en Brand, beiden gestoken in de donkerpaarse, nauw aan het lichaam sluitende tricots met de paarse hoofdkap, die zij voor dergelijke onderzoekstochten gebruikten, muisstil op de gang traden, waarop hun kamerdeur uitkwam en een ogenblik bleven staan luisteren.

De dag was even mooi geëindigd als hij was begonnen; er stond maar weinig wind, en alles voorspelde voor de wedstrijddag van morgen het schoonste weer.

In de duisternis van de gang was van de beide mannen niets te onderscheiden, want ook hun handen en hun gelaat waren bedekt.

Het doel van de tocht van die nacht was niets anders, dan het huis grondig te leren kennen om er ook in het donker de weg te kunnen vinden, en alles voor te bereiden voor de grote slag, die Raffles een paar dagen later wilde slaan, en waartoe het zeker reeds eerder zou zijn gekomen, als hij niet voornemens was geweest, de Spaanse avonturierster onschadelijk te maken op een afdoende wijze, die haar voorgoed voor de Spaanse edelman onbereikbaar zou maken.

Maar toen zij stil als katten door de gang slopen, waarop de deuren van de kamers der Spanjaarden uitkwamen, stond Raffles opeens stil, zodat Brand bijna tegen hem was opgebotst, en verwonderd fluisterde:

— Wat is er? Waarom sta je stil?

— De deur van Pueblo's kamer staat open.

Hij bemerkte dat Raffles zijn hoofd naar zich toetrok, met zijn lippen zijn oor vond, en hem heel zacht influisterde:

— Hij is er niet. Zijn bed is onbeslapen; ik ben binnen geweest.

Brand had er volstrekt niets van gemerkt, hij had niet het minste gerucht gehoord, maar hij wist dat hij Raffles kon geloven.

— Wat moet dat betekenen? fluisterde hij verwonderd. Waarom ligt hij niet in zijn bed? Hij zal toch niet eensklaps zijn vertrokken?

— Geen kwestie van, Charles. Dan had hij zijn valies niet achter gelaten, en ook wel behoorlijk de kamerdeur achter zich dicht gedaan.

— Is die mooie jonge dame, die Carmen, je weet wel, ook weg?

— Neen, zij is om elf uur naar bed gegaan, en ik kon haar regelmatige ademhaling door de tussendeur heen horen.

Raffles scheen een ogenblik in beraad te staan, en fluisterde toen opnieuw:

— Ik zou wel eens willen weten wat het te betekenen heeft. Ik blijf hier wachten. Ik vrees dat wij misschien met een collega te doen hebben. En ik zal natuurlijk nooit toestaan, dat die Spaanse schavuit ons voor is. Ga jij naar de loggia, en kijk eens, of je op de weg, die langs het park loopt, geen verdachte auto's kunt ontwaren. Ook zou je misschien wel eens bij de scheur in de muur kunnen gaan staan, en goed luisteren. Binnen een half uur verwacht ik je in elk geval weer in onze eigen kamer.

Niet zonder moeite vond Brand zijn weg naar de deur die op de buitenganderij uitkwam, terwijl Raffles zich in de pikzwarte duisternis van een zijgang terugtrok, en daar bleef staan wachten met het geduld van een kat, die op een muis loert.

Na bijna een half uur, hoorde hij een heel zacht gerucht van naderende schreden.

Hij kon duidelijk het grillig bewegen van een lichtschijnsel op de parketvloer van de gang zien, toen piepte heel even een deur, die behoedzaam weer gesloten werd, en het werd stil, zo stil als het graf.

Raffles wachtte nog even, sloop naar de deur van Pueblo's kamer, bracht het oog voor het sleutelgat, richtte zich dadelijk glimlachend weer op, en zei tot zichzelf:

— Neen, een concurrent is hij zeker niet, want hij kleedt zich doodbedaard uit, om naar bed te gaan. Maar voor de drommel, wat heeft hij dan kunnen uitrusten? Een rendez-vous soms met een van de damesgasten? Het klinkt niet erg waarschijnlijk.

Nog mijmerend over deze vreemde zaak, zocht Raffles zijn slaapkamer weer op, waar hij bijna tegelijk met Brand binnentrad.

— En? vroeg hij, dadelijk nadat hij de deur gesloten had.

— Geen spoor van auto's op de weg of iets van die aard.

— Dat verwachtte ik ook wel, amice. Hij is niet op rooftocht uitgeweest. Anders niets bijzonders? Niets gehoord?

— Niets gehoord, maar wel iets gezien, al zal het wel van geen betekenis zijn. In de richting van de stallen heb ik een flauw lichtschijnsel gezien als van een stallantaarn of een zaklamp.

— Wanneer was dat ongeveer?

— Zeker geen vijf minuten nadat ik mijn post had ingenomen. Ik denk dat het een van de staljongens is geweest, die zich nog eens heeft willen overtuigen dat alles in orde was.

Raffles bleef een ogenblik in gepeins staan, met rimpels in zijn hoog voorhoofd, en zei toen, terwijl hij zich begon te ontdoen van het nauwsluitend tricot:

— Het is mogelijk dat het niets om het lijf heeft. Maar het is evengoed mogelijk, dat 't van ernstige aard is, Charles. Laten we nu eerst maar gaan slapen, want het is al laat. Morgen hoopt professor Hansen zover genezen te zijn,

dat hij de wedstrijd om de Gouden Bokaal kan bijwonen.

Het was een stralende ochtend, en de zon die opging over het kasteel en zijn verrukkelijke omgeving scheen van klinkbaar goud.

Zulk een lente konden zelfs de oudsten van de gasten, die steeds mopperden over de achteruitgang van de weersomstandigheden, zich niet te binnen roepen.

Een zoete wind streek over de velden, allerwege liepen de heesters uit, en een bedwelmende geur van meidoorn en jasmijn hing in de lucht.

Reeds vroeg werd het levendig onder de gasten van Lord Exeter.

Dadelijk na het ontbijt liep het grote grasveld vol met meisjes en jongelieden in witte costuums. Er werd getennist, er werd dus ook veel geflirt, men wandelde in het grote park, en deed voor het overige, wat te doen gebruikelijk is, wanneer men zich tot de gasten mag rekenen van een schatrijk man als Lord Exeter, en zelf rijk is, jong en gezond.

Men lunchedte vroeg, want het speelveld, waar de wedstrijd tussen het Engelse en Spaanse viertal zou plaats vinden, bevond zich op bijna een uur rijden van het kasteel, en de wedstrijd zou om half drie een aanvang nemen.

De polo pony's waren reeds vroeg in de ochtend in ruime, gepolsterde, opzettelijk voor dit doel gebouwde vrachtauto's overgebracht, teneinde de dieren niet al te zeer te vermoeien.

Op het speelveld hadden de stal-knechts de dieren nog wat afgereden, en nu moesten zij volkomen rust hebben, totdat de wedstrijd een aanvang zou nemen.

Reeds om één uur begon de uittocht van het kasteel.

Nog zelden had het kleine plaatsje zulk een verzameling gezien van rijke lieden, mooie vrouwen, schitterende auto's en kostbare toiletjes.

Het was een getrouwe afspiegeling van het beroemde Auteuil, waar de Parijse modevorsten hun «schitterende creaties» voor de eerste maal in het jaar lanceren.

De grote tribune bevond zich tegenover een der langszijden van het veld, en was tegen twee uur reeds bijna geheel gevuld met een elegante, opgewekte menigte.

In het bijna geheel verlaten kasteel waren Brand en Raffles als laatsten achtergebleven, maar toen vertrokken zij toch ook, en begaven zich in een der weinige auto's, die nog beschikbaar waren, en die door Brand zelf werd bestuurd, naar het wedstrijdveld.

Toen zij reeds het met vlaggen en wimpels versierde terrein in het oog kregen, vroeg Raffles, die weinig gesproken had:

— Je hebt Henderson immers gewaarschuwd?

— Ja, ik heb hem vanochtend duidelijk alles uitgelegd, en hij zal wel zorgen dat hij op zijn post is. Maar hier zijn wij er al.

Terzijde van het speelveld, dicht bij een der hoeken, was een grote ruimte uitgespaard, waar de auto's geparkeerd konden worden.

Geleund op de arm van zijn secretaris strompelde professor Hansen regelrecht naar een plek naast de boxes van de Spanjaarden, maar daar werd hem streng de toegang geweigerd door een paar politieagenten, die last hadden gekregen, niemand toe te laten.

Een polo pony is een uiterst zenuwachtig dier, en wellicht vreesden de berijders, dat de dieren schichtig en koppig zouden worden bij het zien van zoveel vreemdelingen.

Raffles beet zich even op de lippen en zei zacht tot Brand:

— Ik had ook zo verstandig moeten zijn, te begrijpen, dat de dieren vanochtend reeds vroeg zouden worden overgebracht. Nu, wij zullen dicht bij de doorgang post vatten, waardoor de paarden naar het veld moeten komen. Hoe laat is het?

— Nog even voor half drie; er zal wel aanstonds begonnen worden. Ik zie de scheidsrechter met zijn fluitje al gereed staan, en met zijn chronometer in de hand.

Inderdaad snerpde even later een fluit, en daar kwamen de ruiters het veld op

galopperen, met hun hamers zwaaiend, terwijl de helpers de reserve-paarden vier bij vier aan de teugel naar binnen brachten.

— Ongezadeld? merkte Brand verbaasd op, bij het zien van de mooie, kleine paarden, die alleen maar van het hoofdstel waren voorzien.

— Maar Charles, riep Raffles verbaasd uit. Hoe heb ik het nu met je? Zou je willen dat de ruiters, bezweet en wel, bij het verwisselen van paarden een koud zadel onder zich kregen? Weet je dan niet op welke wijze vroeger het verwisselen van de paarden bij de post-ruiters ging? Wanneer de man, na een rit van een uur op de eerste wisselplaats aankwam, dan stonden er steeds twee stoelen gereed, waartussen hij kwam aanrijden. Hij plaatste de voeten op die stoelen, helpers gespten snel de singel los, en hielden het zadel onder hem, stevig tegen zijn lichaam gedrukt, terwijl anderen het verse paard ruggelings onder hem schoven, zodat het dier het oude, warme zadel op de rug kreeg. Op die wijze werd de last van het doorzitten zoveel mogelijk beperkt. Ook bij het polospel krijgen de nieuwe paarden soms de oude zadels.

Intussen waren de acht ruiters reeds tot op het midden van het veld gereden en werden daar aan elkander voorgesteld. De aanvoeders lootten, onder toezicht van de scheidsrechter. Er ging een lange juichkreet op, en de twee vier-tallen stelden zich tegenover elkaar in slagorde op; een in de voorhoede, twee op de middenlinie, en een als doelwachter. Men moet zich dit echter niet zo voorstellen, alsof die vierde ruiter zich tussen de doelpalen zou opstellen, want daarvan is bij het polospel geen sprake, wanneer het te paard wordt gespeeld.

Nogmaals snerpte het fluitje, de wedstrijd had een aanvang genomen.

Er zijn maar weinig takken van sport, of het moest misschien schoonrijden zijn op het ijs, die het oog zodanig bekoren als het polo te paard.

Het bleek al spoedig, dat de Engelsen tamelijk wel waren opgewassen tegen de Spanjaarden, al wonnen die het wellicht in snelheid van hun paarden.

Toch maakten de Spanjaarden door middel van José het eerste doelpunt en een gejuich steeg op onder het sportieve Engelse publiek, dat gaarne de beste ziet winnen.

Intussen was Raffles naar de doorgang gegaan, waar de helpers met de reservepaarden gereed stonden, en bukte zich nu, om naar de benen te tasten van de pony, die voor José bestemd was, zoals bleek uit de letters, die in het zilveren beslag van het hoofdstel waren gegraveerd.

Dadelijk was er een oppasser bij de hand, een Spanjaard, die op tamelijk knorrige toon zei:

— Laat dat paard met rust, mijnheer.

Raffles bekommerde zich echter weinig om deze vermaning, bukte zich nog wat dieper, en toen verscheen er eensklaps een ernstige uitdrukking op zijn gelaat. Hij keek de staljongen scherp aan en vroeg in het Spaans, maar zo zacht dat alleen de man het verstaan kon:

— Heb je die paarden zorgvuldig onderzocht, man? Vanochtend?

De knecht verschoot van kleur, toen hij zich zo plotseling in zijn eigen taal hoorde aanspreken door een Engelsman, maar ook door de doordringende blik van de spreker en de klank van zijn stem, en stamelde:

— Zeker mijnheer. Alie pony's van viscontó José Garcia zijn geroskamd, en geschuierd, zoals gij wel zult zien. Heeft meneer er iets op aan te merken?

— De paarden zien er uitmuntend uit, prees Raffles de man. Dat bedoel ik ook niet. Ik wilde vragen, of zij vanochtend, nadat zij hier waren aangekomen, afgereden zijn?

— Ieder niet langer dan een minuut of vijf, mijnheer, antwoordde de Spanjaard, hoe langer hoe meer verbaasd.

— En heb je toen aan dit dier niets gemerkt?

— Volstrekt niets, mijnheer, zei de man, nu werkelijk ongerust.

— Nu, dat zal dan aanstonds wel anders worden, bromde Raffles tussen de tanden. Hij wendde zich tot Brand, die verbaasd had toegeluisterd, een weinig terzijde staande, en zei op zachte toon:

— Dat paard mag volstrekt niet door hem bereden worden. Nu begrijp ik het motief van Pueblo's afwezigheid uit zijn kamer, en de zaak van dat lichtschijnsel, dat jij bij de stallen hebt zien bewegen. Het paard is in de kniepees gesneden.

Brand hield slechts met moeite een kreet van verontwaardiging en woede terug. Hij bezocht vaak de renbanen, en was volkomen op de hoogte van de laaghartige trucs, door sommige gewetenloze concurrenten, eigenaars van paarden, toegepast om een gevaarlijke mededinger kreupel te maken, eenvoudig door een kleine, onderhuidse insnijding in een der kniepezen, alleen maar zichtbaar voor het geoeffende doktersoog, en die het paard minderwaardig maakt.

Brand had echter geen tijd om iets te antwoorden, want juist waren de eerste zeven minuten om, en hijgend, bezweet, kwamen de vier Spanjaarden aan galopperen om van paarden te verwisselen.

Nog onder het rijden ontgespte José het zadel van zijn bezwete pony, zodat de knecht, die toeschoot, niets anders behoefde te doen dan het onder hem uit te trekken en het op de rug van het tweede paard te leggen.

Maar dit was nog niet geschied, toen Raffles reeds op de jonge Spanjaard toetrad, en hem op gedempte toon in het Spaans toefluisterde:

— Gij moogt dit paard in geen geval berijden, viscontó. Er is aan het dier geknoeid; en men heeft het in de kniepees gesneden.

De door het spel opgewonden Spanjaard keek hem 'n oogenblik met een blik van twijfel en ongeloof aan, haalde de schouders op, ging langs hem heen, en zat reeds in de zadel van de pony, toen hij op een spottende toon zei:

— Ik hoop dat gij mij op deze zelfde pony de overwinning ziet behalen, professor. Neem mij niet kwalijk, maar ik geloof dat gij van mensen meer verstand hebt dan van paarden. Ziet gij dan niet hoe het dier steigert van ongeduld om te beginnen?

— Weet gij zeker dat het niet steigert van zenuwachtigheid en vrees?

vroeg Raffles met stemverheffing. Ik raad u dringend aan, viscontó, een ander rijdier te nemen.

— Maar dan heb ik er immers niet genoeg, riep José ongeduldig uit. Wilt ge mij soms op een rijtuigpaard zetten? Moet ik een « hunter » lenen, een ploegpaard soms. Ga uit de weg, mijnheer, het sein is al gegeven.

Brand wilde nog naar de teugel grijpen, maar het was al te laat, en voort galoppeerde de troep, juichend en met de hamers zwaaiend.

Brand was een weinig bleek geworden en zei zacht:

— Hoe zal dat aflopen,

— Slecht, antwoordde Raffles kortaf. Die jongen gaat zijn einde met snelle schreden tegemoet; ook zonder paard, dat hem ten val zal brengen. Heb je niet op zijn dodelijke bleekheid gelet? O, die verdwazing van de jeugd. En dat is een man, die bij het volgen van een behoorlijke kuur bijna zeker nog sterk en gezond zou kunnen worden.

Het spel was nauwelijks hervat, en zeker nog geen twee minuten oud, of het onvermijdelijke geschiedde.

De tweede pony van José Garcia werd eensklaps kreupel. In volle ren struikelde het dier, en wierp zijn berijder af.

In een grote boog vloog de jonge Spanjaard uit het zadel en kwam met het hoofd terecht tegen de lage omheining, terwijl een gil van ontzetting opging uit de rijen der toeschouwers. Zo snel zij maar konden liepen Brand en Raffles naar de plek waar hij was gevallen. Men wilde hem reeds overeind zetten, toen Raffles zich door de nieuwsgierigen heendrong, en bevelend uitriep:

— Laat dat. Wat is dat voor dwaasheid? Als hij een rib heeft gebroken, zoudt gij hem kunnen doden, door hem overeind te willen plaatsen, laat mij er bij, ik ben geneesheer.

Men maakte plaats, en de gewaande Zweedse professor knielde naast de gewonde neer, onderzocht de hoofdwonde, en beval kortaf:

— De verbandtrommel, die hier zeker wel zal zijn op het terrein. En fris water. Zorg voor een brancard.

Op dat oogenblik sloeg José even de ogen op, keek verwilderd om zich heen, glimlachte flauwtjes toen hij de professor herkende, en zei toonloos, nauwelijks hoorbaar:

— Misschien had ik toch beter gedaan meer op uw woorden te letten, professor. Vergeef mij als ik in de opwindning wat kortaf heb gesproken. Dit is het einde, nietwaar? Durft gij het mij niet zeggen? Ik ben moediger dan gij denkt. Maar voor ik sterf, luister. Buk u dicht over mij, ik voel mijn krachten afnemen.

Raffles bracht zijn oor aan de mond van de gewonde, die heel zwak vervolgde:

— Roep een priester. Neen, niet alleen voor absolutie. Gij moet ook zorgen, dat Leonora Picasso dadelijk wordt gehaald. Zij zit op de grote tribune. Ik heb haar ten huwelijk gevraagd; ik voel mij aan haar verbonden, en ik weet wat mijn plicht is. Haal een priester, verzoek ik u, want nog vóór ik sterf wil ik met haar in het huwelijk verbonden worden.

HOOFDSTUK VI

EEN ONVERWACHTE WENS

Raffles bleef een oogenblik in dezelfde houding, en hij moest bij zichzelf erkennen, dat hij op alles gerekend had, maar zeker niet op deze onverwachte afloop, op deze wens van een stervende, om in de echt te worden verbonden met een sluwe avonturierster, die het alleen maar op zijn geld voorzien had, en die hem zeker gauw genoeg zou bedriegen, wanneer eenmaal de huwelijksband gesloten was. Erger nog, misschien slechts zou wachten op zijn dood, wel wetende welke vreselijke ziektekiemen de jonge Spanjaard met zich droeg.

Maar José keek hem met zulk een angstig smekende blik aan, dat hij wel begreep, hem zijn zin te moeten geven, althans in schijn.

En daarom zei hij zacht, zijn koele hand op die van de gewonde leggend:

— Ik zal doen wat gij mij gevraagd hebt, visconto, en ik ben volstrekt niet boos op u, omdat gij mijn waarschuwing in de wind hebt geslagen.

— Het is dus waar, dat men aan mijn pony geknoeid had? fluisterde José zwakjes.

— Ja, er is, zonder de minste twijfel, sabotage gepleegd; men heeft het dier gisternacht blijkbaar met een lancet een

kleine snede in de kniepees gegeven, waardoor 't na weinige minuten te hebben gelopen, noodzakelijk kreupel moest worden. Maar praat hier niet over, gij moogt helemaal niet spreken, het zou u te zeer vermoeien.

José draaide met moeite 't hoofd wat terzijde en toen gleed er een uitdrukking van innige vreugde over zijn jong, marmarbleek gelaat.

Daar kwam Leonora Picasso aansnelen, en wierp zich met veel misbaar naast hem op de knieën, in zijn eigen taal jammerend:

— Madre santé, Wat is er met je gebeurd, mijn lieve jongen? Wat zie je bleek. Heb je erge pijn? Wees maar stil, ik ben nu bij je, nu is alles goed, nietwaar?

— Houd je van mij, liefste, vroeg hij toonloos.

— Meer dan van mijn leven, antwoordde de Spaanse.

Raffles weerstond slechts met moeite een aanvechting om de bedrieglijke avonturierster ter zijde te slingeren en de jonge Spanjaard alles te zeggen, maar hij begreep wel dat dit in diens toestand noodlottige gevolgen zou kunnen hebben.

José had het zwart gelokte hoofd van het mooie meisje naar zich toegetrokken en fluisterde haar nu iets in, zich niet bekommerend om de verschrikte omstanders, die er zwijgend omheen stonden.

Aan de uitdrukking, die op haar geelaat verscheen, bemerkte Raffles zeer goed, dat hij gesproken had van het huwelijk in extremis, dat die dwaze knaap nog wilde sluiten, en waardoor zijn reusachtige vermogen voor het allergrootste gedeelte in handen zou vallen van deze gewetenloze erfenisjaagster.

De jonge vrouw had zich half omgewend en keek naar Raffles op. En nu kwam zij naar hem toe en vroeg zacht:

— Gij zult toch zeker aan de wens van een stervende gehoor geven, professor?

— Dat spreekt vanzelf, senora, antwoordde Raffles koeltjes. Maar nu zult gij mij even met hem moeten alleen laten. Ik moet hem verbinden. Daar zijn zij reeds met de verbandtrommel en met de brancard.

— Geloof gij, denkt gij dat hij zal sterven? vroeg de Spaanse met trillende stem, terwijl zij Raffles schuw aanzag.

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, senora, antwoordde Raffles afgemeten. Maar de kans is groot dat hij deze val niet overleeft. Weet gij reeds, dat men zijn paard in de kniepees gesneden heeft?

De Spaanse werd zeer bleek, beet zich op de lippen, zodat er een klein pareltje bloed te voorschijn sprong, en balde woedend de vuisten.

Het was duidelijk, dat zij alles doorzag, maar Raffles moest ondanks zichzelf 't meesterschap bewonderen, waarmee zij zich wist te bedwingen, toen zij op een verschrikte toon zei:

— Neen, daar wist ik niets van. O, maar dat is afschuwelijk. Weet men, is het bekend, wie dat gedaan kan hebben?

— Neen, senora, maar wij allen hopen natuurlijk vurig, dat de politie licht in deze zaak zal brengen. En nu moet ik u tot mijn spijt verzoeken, wat terzijde te gaan, want de arme jongen moet lucht hebben, en ik moet mij kunnen roeren. Sandström, steek ook eens een

handje uit, en sta daar niet te lummelen.

De arme secretaris kreeg een zeer natuurlijke kleur, en kwam toen aandragen met de verbandtrommel. De professor ontdeed zich van zijn zwarte jas, sloeg zijn overhemdsmouwen terug, zuiverde behoedzaam de ernstige wonde, die dodelijk zou geweest zijn, als zij zich een centimeter lager had bevonden, en begon toen met de uiterste zorg het hoofd te omzwachtelen.

Zwijgend keek men toe. Het vrolijke, zon overgoten veld van zoëven leek eensklaps een sombere plek geworden, na dit ongeluk. Men keek elkaar met bedrukte gezichten aan, en het spreekt vanzelf, dat er van een wedstrijd verder geen sprake kon zijn.

Raffles betastte voorzichtig de ledematen van de verongelukte, en toen bleek hem, dat de arme José tot overmaat van ramp ook het sleutelbeen gebroken had.

Met de grootste behoedzaamheid werd hij op de baar getild en toen voorlopig overgebracht naar een der huisjes, die rondom het veld stonden, en waar de atleten en sportbeoefenaars zich konden verkleeden, een douche nemen en als zij wilden een sportblad lezen.

Terwijl de kleine stoet zwijgend het veld overstak, trok Raffles Brand snel terzijde, en zei fluisterend:

— Die Carmen Picasso, of hoe zij werkelijk heten mag, moet tot iedere prijs binnen twee uur tijds van het toneel verdwijnen, Charles. Die knaap is ongetwijfeld een dwaas, maar men moet hem veel vergeven, omdat hij zo jong is. Zijn goedhartigheid heeft hem mij sympathiek gemaakt, en ik zal in geen geval dulden dat hij een dwaasheid begaat, die hem wellicht zijn leven lang zou berouwen.

— Zal hij dan niet dood gaan?

— Dat is nu nog volstrekt niet te zeggen; de wonde is ernstig, en als er een infectie bijkomt, zou zij dodelijk kunnen zijn. Maar waar er een kans bestaat dat hij het er levend afbrengt, moeten wij voorkomen, dat er een onverbreekbare band wordt gesloten tussen die twee.

— Maar hij kan toch niet voor de Burgerlijke Stand trouwen?

— Dat doet er niet toe, Charles. In Spanje is een door de priester tussen katholieken gesloten huwelijk volkomen bindend, ook voor de wet.

— Maar toch niet voor de onze.

— Wat doet dat er toe? Het is van geen belang waar dat huwelijk ergens gesloten wordt, wanneer het slechts geschiedt door een katholiek priester in tegenwoordigheid van vier getuigen. Hij is een Spanjaard, zij is een Spaanse, zijn vermogen is belegd in Spaanse banken en Spaanse landgoederen, en zij zal niet de minste moeite hebben, al dat fraais in haar bezit te krijgen. En daarom nogmaals, die vrouw moet bijtijds verdwijnen. Daarvoor hebben wij twee uren, en dat is wel voldoende.

— Moet dat huwelijk dan niet in een kerk gesloten worden?

Raffles maakte een gebaar van ongeduld en zei kortaf:

— Mijn hemel, Charles, als het een huwelijk in extremis betreft, dan kan het immers op het doodsbed voltrokken worden. De priester is hier de hoofdzak en het huwelijk zou geldig zijn, ook al werd het in het hartje van de Gobi in een eenzame hut voltrokken.

— En de vent die de sabotage pleegde?

— Die zal ons ook niet ontsnappen. Maar die Carmen moeten wij in de eerste plaats onschadelijk maken.

— Maar de opwinding over haar weg blijven zal de gewonde geen goed doen, merkte Brand op.

— Ongetwijfeld, maar ik zal wel zorgen, dat hij het niet merkt, bijvoorbeeld door een kleine morfine insputting. En hebben wij haar eenmaal in onze macht, die mooie dame, dan zal ik wel zorgen, voldoende bewijzen bijeen te brengen om iedere twijfel aangaande haar ware aard bij hem te vernietigen.

— Dat zal hem de nekslag geven, zei Brand zacht.

— Wij kunnen met die mededeling wachten tot hij sterk genoeg is om ze te dragen, hernam Raffles na enig nadenken. Zie die toneelspeelster daar nu lopen, en prachtig haar rol spelen van

ten dode bedroefde verloofde. Men zou zweren dat zij het meent. Alles keurig afgepast, geen overbodig gebaar, geen snikken, geen handenwringen, volstrekt niet teatraal, maar met een strak wit gezicht voortschrijden. Die vrouw moet bepaald toneelspeelster...

Raffles hield plotseling op, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren, en hij vervolgde opgewonden:

— Nu ben ik er. Dat woord brengt mij alles te binnen. Zij is actrice geweest in Barcelona, in een klein theatertje. Ik weet het nu alles weer. Het is zeker wel tien jaren geleden, Charles, en ik had nog niet het voorrecht, jou op mijn levenspad te hebben ontmoet. Ik was nog jong, ik maakte daar kennis met enige heren, die mij op een avond medenamen naar een klein schouwburgje, waar een nieuwe ster optrad, in een stuk waarin zij ook moest dansen.

— En, na al die jaren heb je haar weer herkend? riep Brand verrast uit.

— Zoals je zegt, Charles. Je moet echter toegeven, dat men een gezicht als het hare niet zo gauw vergeet. Wij hebben nog met haar gesoupeerd, ofschoon ik, wegens zaken, waarvan je de aard wel begrijpen zult, vroeg in de nacht moest verdwijnen en ik herinner me zeer goed, dat zij in een overmoedige bui aan een der heren haar kousenband schonk. Je moet weten, dat kwam toen juist in de mode, zonder nog tot een gebruik te zijn uitgegroeid.

— Probeer die man te vinden, Edward, de man van de kousenband; als je dat ding aan onze vriend José laat zien, dan zal hij wellicht anders over haar gaan denken.

— Het middel is grof, amice, maar wij zullen het toepassen als al het andere faalt.

De beide vrienden liepen nog enige tijd zwijgend naast elkander voort in de richting van de kleedkamers, waarin de dragers met hun last juist zouden verdwijnen, toen Brand weer begon:

— Veronderstel eens dat zijn toestand het gevaarlijk zou maken, hem tot bewusteloosheid te brengen?

— Dan zouden wij een hoop last krijgen, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Want dan zou hij er op aandringen, in het huwelijk te worden verbonden, en een weigering zou noodlottig kunnen zijn, even noodlottig als een plotselinge mededeling van de waarheid, die wij op dit oogenblik niet eens voldoende kunnen bewijzen.

— Zou jij de rol van de priester niet kunnen vervullen? vroeg Brand na enige oogenblikken.

Raffles schudde langzaam het hoofd, en antwoordde:

— Luister, Charles. Ik zou er volstrekt niet voor terugdeinzen de medespelenden in dit kleine drama als mari-onetten aan mijn touwtjes te laten dansen en dooreen te werpen, maar er is één ding geweest, waarvoor ik steeds ben teruggedeinsd, en dat is een bespotting van het heilige ambt, hetwelk de priester uitoefent. Laat mij maar even nadenken, misschien vind ik wel iets, een andere uitweg, die even afdoende is.

— Zul je die geestelijke in die loods daar laten komen?

— In geen geval. Dat is geen plaats voor zulke dingen. Ik zal hem naar het kasteel ontbieden. Lord Exeter zal er natuurlijk niets op tegen hebben, al is hij zelf geen katholiek, dat het huwelijk daar gesloten wordt. En ga nu onmiddellijk Henderson inlichten, zeg hem dat de andere plannetjes tijdelijk zijn opgeschort en zorg dat hij klaar staat met zijn auto. Ik zal die Spaanse madam in ieder geval vasthouden, tot je mij bent komen vertellen, dat Henderson klaar is, maar dat zal wel niet nodig zijn, want ik denk niet dat zij hem ook maar één minuut zou willen verlaten. Onverwachts ziet zij haar doel bijna bereikt, en het is duidelijk, dat zij de jachtbuit niet meer uit het oog wil verliezen.

— Waar zou die Pueblo ergens schuilen?

— Die houdt zich natuurlijk voorzichtigheidshalve voorlopig op een veilige afstand, totdat het hem gebleken is, dat hij zonder gevaar voor zijn hachje weer kan te voorschijn komen. Maar hier zijn wij er; maak jij nu dat je wegkomt.

Brand verliet het speelterrein, zonder dat iemand op de verlegen secretaris lette en de hooggeleerde professor trad de loods binnen waar de gewonde reeds was neergelegd op de brede, met leder overtrokken bank, die anders gebruikt werd om de jonge sportbeoefenaars te masseren.

Leonora, alias Carmen Picasso had postgevat naast het bed en zij zag er prachtig uit, als een vorstin, die een bitter leed op waardige wijze weet te dragen.

Raffles voelde de pols van de gewonde, trok een ernstig gezicht, lichtte de oogleden op, en zei toen kortaf:

— Laat de gordijnen wat verder neer. Ik moet vrezen dat de oogzenuwen sterk zijn aangedaan. Het felle licht zou hem kunnen schaden.

Op dat oogenblik lichtte de gewonde blijkbaar met moeite de hand op, en heel zwak klonk zijn stem, toen hij zei:

— Leonora, ben je daar?

— Ja, José, hier ben ik, en ik zal altijd aan je zijde blijven, zei de Spaanse, zich over de rustbank buigend, en de witte smalle hand vattend.

— Het zou hem doden als wij dat huwelijk beletten, mompelde Raffles voor zich heen. Maar ik geloof dat ik al op de goede weg ben. Zij heeft haar doel nog niet bereikt.

Hij keek eens om zich heen, en vroeg toen luid:

— Is de auto gekomen? Over een half uur kan de patiënt wel worden vervoerd, mits het zeer voorzichtig geschiedt en hij languit kan liggen. Heren, ik geloof dat deze twee jongelieden wel even met elkaar alleen mogen worden gelaten; wij zullen gaan zien hoe het met de auto staat.

Allen gingen naar buiten.

Op de grintweg, die aan de andere zijde langs het kleedlokaal liep, stond reeds een grote limousine klaar, waarin ruimte in overvloed was, om, met behulp van gewone stoelen en kussens de gewonde languit liggend te kunnen vervoeren, zonder hem al te zeer te vermoeien.

Toen Raffles tien minuten later het vertrek weer binnen trad, vond hij Car-

men Picasso naast de bank zitten, met de hand van José nog altijd in de hare. Hij lag daar met gesloten ogen, en ieder druppeltje bloed scheen uit zijn gelaat te zijn geweken.

Een ogenblik nam Raffles de jonge vrouw achterdochtig op, maar aanstonds begreep hij dat zij onmogelijk in staat kon geweest zijn, de gewonde kwaad te berokkenen. Dat zou ook al heel dom geweest zijn, nu zij haar doel op zulk een onverwachte, gemakkelijke wijze ging bereiken.

Hij onderzocht José nogmaals, en toen kwam men hem waarschuwen, dat er iemand aan de andere uitgang stond te wachten, die hem wilde spreken.

Raffles ging naar buiten, en vond een stokoud heertje, leunend op een dikke boomtak, blijkbaar zelf gesneden, die met knikkende knieën op hem toekwam, en toen fluisterde:

— Alles is in orde, ik heb mij vermomd, zo goed als het ging, het is waarschijnlijk beter.

— Uitstekend, antwoordde Raffles even zacht. Is James gewaarschuwd?

— Hij staat met de snelste wagen daar achter dat bosje.

De beide vrienden spraken nog even op zachte toon met elkander voort, en namen toen afscheid van elkaar met een glimlach, die aan opmerkelijke toeschouwers heel wat te overdenken zou hebben gegeven.

Raffles ging haastig het geïmproviseerde ziekenvertrek weer binnen en toen werd, onder zijn toezicht, José Garcia naar de auto gedragen, en daar neergelegd in de zachte kussens. Er was alleen voor de geneesheer nog plaats, en de andere gasten van Lord Exeter zouden in hun eigen wagens volgen.

Wat Carmen betreft, zij bestuurde geheel alleen haar fraaie tweezitter, waarmee ze een paar uren tevoren José naar het terrein had gereden.

Het was omstreeks vier uur in de namiddag toen de auto's het brede hek weer inreden, om te stoppen voor de ouderwetse toegangspoort van het kasteel.

Onmiddellijk werd José naar zijn eigen kamer gedragen, en Raffles liet zelf de

gordijnen neer, op ernstige toon tegen Lord Exeter, die hem gadesloeg, zeggend:

— Ik moet vrezen, dat de verwonding ernstiger is dan ik dacht. De ogen zijn aangedaan en als er niet zorg voor wordt gedragen, dat niet al te veel licht binnenkomt, dan is misschien een volkomen blindheid het gevolg.

Lord Exeter maakte een gebaar van schrik, en voor de eerste maal zag Raffles iets dat naar medegevoel zweemde op dat strakke, als uit eikenhout gesneden gelaat.

— Ik hoop van ganser harte dat gij dat zult weten te voorkomen, professor, zei hij zacht, met een zijdelingse blik naar het bed. Is de priester gewaarschuwd?

— Ik denk dat zijn eerwaarde binnen een uur hier zal zijn, antwoordde Raffles. Ik vrees echter dat hij dan nog wel enige tijd zal moeten wachten, want de gewonde is nu buiten bewustzijn.

— Zoudt gij de dame, met wie hij wenst te trouwen, niet zenden, om bij hem te zijn?

— Dat acht ik verkeerd, mylord. Het is veel beter, dat hij volkomen rustig wordt gehouden en zich hoegenaamd niet opwindt. Bedenk dat hij op dit ogenblik met de dood ligt te worstelen.

— Gij hebt gelijk, en wij verlaten ons volkomen op uw doorzicht, professor. Het is vreselijk, dat onze jonge vriend dit moest overkomen. Zijn oppasser zei mij zoëven dat gij hem hebt willen tegehouden, de pony te berijden, die hem afwierp. Is dat zo?

— Zo is het, mylord, antwoordde Raffles eenvoudig. Ik heb veel verstand van paarden, en ik zag aanstonds een insnijding, heel fijn, onder de huid die de kniepezen bedekt.

De beide mannen keken elkaar een kort ogenblik zwijgend aan, en toen hernam Lord Exeter:

— José moet hier dus een vijand hebben? Iemand die hem groot nadeel wil berokkenen?

— Dat moet ik vrezen, mylord, antwoordde Raffles.

— En hebt gij enig vermoeden...?

Een ogenblik kwam het bij Raffles op, de graaf alles mede te delen wat hij wist en hem om zijn hulp te verzoeken bij de ontmaskering van de bedriegster en haar minnaar, maar aanstonds zag hij in, dat hij zich zelf dan in een eigenaardige positie zou plaatsen, daar Zweedse geleerden meestal niet om één uur in de nacht door een vreemd huis wandelen en aan kamerdeuren luisteren, en dat bovendien een man als Lord Exeter niet de aangewezen persoon was om hem in zulke zaken van dienst te kunnen zijn.

En zo antwoordde hij dus schouderophalend:

— Ik heb er geen flauw idee van, mylord. Maar het staat natuurlijk wel vast dat de saboteur een bittere vijand van hem moet zijn.

— Maar moeten wij dan de politie niet onmiddellijk in de arm nemen? opperde Lord Exeter.

— Wanneer gij mijn raad volgt, dan wacht gij daar althans mee tot morgen op zijn minst, gaf Raffles ten antwoord. Vergeet niet dat daarginds een zwaar gewonde ligt, die thans onmogelijk door de politie zou kunnen worden ondervraagd, zonder schade voor zijn gezondheid.

— Ik volg nogmaals uw raad op, professor. Maar het is hier zeer donker. Zullen wij niet wat licht maken?

Hij strekte reeds de hand naar de schakelaar uit, toen Raffles hem haastig voorkwam met de woorden:

— Een ogenblikje, mylord. Zo, dit is ruimschoots voldoende, en eigenlijk nog te veel.

Raffles had een kleine lamp ingeschakeld, die op de schoorsteenmantel stond, en plaatste deze nu zo ver mogelijk van het bed af.

De kamer was nu juist voldoende ver-

licht om de meubelen te kunnen onderscheiden, maar meer ook niet.

— Zo is het goed, zei Raffles tevreden. En denk er om, er mag volstrekt niet meer licht gemaakt worden, zelfs al zou de gewonde erom vragen, want dat zou een noodlottige invloed kunnen hebben op zijn ogen.

Het leek wel of José op deze woorden gewacht had, want hij ontwaakte voor een kort ogenblik uit zijn halve bewusteloosheid, en zijn zwakke stem klonk:

— Is hier iemand in de kamer?

— Hier ben ik, José, antwoordde Raffles aanstonds, en zijn koelfrisse hand legde zich weer kalmerend op het gloeiende hoofd van de gekwetste.

— Het is hier zo donker. Kunt gij niet wat meer licht maken.

— Neen, mijn jongen, dat mag volstrekt niet, antwoordde Raffles zacht. Meer licht zou heel slecht zijn voor je ogen, slechter dan je wel kunt vermoeden. Heb wat geduld.

De zieke slaakte een bange zucht maar sloeg toen eensklaps de ogen weer op, en vroeg levendig:

— Hebt gij de priester gewaar-schuid?

— De geestelijke zou zo spoedig mogelijk hier komen als zijn ambt het hem toestaat, mijn jongen.

— Waar is Leonora?

— Je aanstaande echtgenote kleedt zich voor de plechtigheid, antwoordde Raffles zacht. Het is toch duidelijk, dat zij je eer wil aandoen.

Een flauwe glimlach vloog voor een kort ogenblik over het bleke gelaat van de jonge edeman, en hij fluisterde:

— Zeg haar dat zij wat haast moet maken.

En toen zonk hij opnieuw in halve bewusteloosheid weg.

HOOFDSTUK VII

HET HUWELIJK

Er waren bijna twee uren verstreken van het oogenblik af dat de zwaargewonde José Dunmore Castle was binnenge dragen, alvorens de geestelijke zich liet aandienen.

Graaf Exeter ontving de geestelijke persoonlijk, maar het gesprek duurde niet lang, en had, zoals licht te begrijpen valt, iets gedwongens.

Twee der Spaanse gasten echter spraken vlot Engels en met hen maakte de geestelijke alle toebereidselen voor de huwelijksvoltrekking.

Het bleek dat deze niet geheim had kunnen blijven, want er werd druk gefluisterd onder het personeel, en overal werden de hoofden bijeen gestoken.

Als de vier getuigen zouden Garcos de los Fayas, Pílares, Professor Hansen en een ander van de katholieke gasten fungeren.

Na de jongeman nog eens met de grootste nauwkeurigheid te hebben onderzocht, had daarop de geestelijke een vrij langdurig onderhoud met deze getuigen, teneinde zich zoveel mogelijk te vergewissen of er geen onoverkomelijke bezwaren tegen het huwelijk waren, van katholieke zijde beschouwd, o.a. als verschil van godsdienst, natuurlijke of geestelijke verwantschap, en andere mogelijke beletselen.

De twee Spanjaarden lichtten de priester volkomen naar waarheid in, maar natuurlijk alleen voor zoverre het hun vriend betrof.

Van de bruid konden zij alleen verklaren dat zij ouderloos, katholiek en niet gehuwd was, en dat José haar hartelijk liefhad.

In dit opzicht gerustgesteld, maakte de priester zich gereed, in de ziekenkamer, die misschien wel een sterfkamer zou worden, over te gaan tot de voltrekking van het « huwelijk op het uiterste ».

Raffles stond naast het bed, met een

ernstig gelaat.

Zeker, hij was misschien niet godsdienstig in de gebruikelijke opvatting van het woord, maar hij had een zeer hoge opvatting van andermans overtuiging, en hij gevoelde vaag, dat hij er wellicht niet goed aan deed, ondanks het goede doel, hier deze vertoning op te voeren. Maar aan de andere kant, wat zou er van die ongelukkige jongen worden, wanneer het hem, wat toch niet kon uitblijven, na enige tijd gehuwd te zijn bleek, dat zijn vrouw een loze bedriegster was. Moest hij niet alles aanwenden, ook middelen die hij anders zou verwerpen, om die knaap van de ondergang te redden, en hem de ogen te openen, tenminste wanneer hij het leven behield?

Eenmaal gekoppeld zijnde aan de avonturierster, zou het hem onmogelijk zijn, zich weer van haar los te maken. Neen, wat hij deed was goed, zo besloot hij eindelijk.

Telkens wierp hij een blik op de gewonde.

José Garcia was zoëven uit een vrij rustige sluimering ontwaakt, en toen Raffles hem de pols voelde, bemerkte hij, dat deze althans niet zwakker was geworden. Overleefde hij wat er nu zou volgen, dan bestond er wellicht de kans dat hij zou genezen.

José draaide het hoofd heen en weer, en poogde zich een weinig op te richten, maar Raffles belette het hem direct.

— Beweeg je niet, mijn jongen, dat is heel slecht voor je.

— Waar is zij? Hoe laat is het? Waar blijft mijn bruid? Is dat de priester? Kunt gij het niet wat lichter maken, zodat ik haar gelaat beter zal kunnen zien?

— Neen, José, antwoordde Raffles ernstig. Lichter mag het hier in geen geval worden. En wat Leonora betreft, ik geloof dat zij daar reeds aankomt.

Inderdaad ging de deur open, en de jonge bruid trad binnen, in een witte jurk, die men inderhaast voor haar scheen te hebben vervaardigd, of die misschien wel afkomstig was van het roodharige nichtje, die dit biezonder belangwekkend en romantisch vond, en van wie men in de gang een glimpje ontwaarde.

Zeker zou zij dolgraag zijn binnengekomen, maar dit beletten de voorschriften bij dergelijke gelegenheden.

Nu was de priester alleen met het bruidspaar en de vier getuigen.

Leonora stond met gebogen hoofd, het gelaat door een korte sluier bedekt, bevend van ontroering bij de deur, die zacht achter haar gesloten werd.

— Treed nader, senora, zei de geestelijke vriendelijk. Gij zult mij moeten verontschuldigen dat ik mijn eigen taal spreek, ik ben de uwe niet machtig. Gij zijt Leonora, Lina, Picasso?

— Ja, antwoordde zij nauwelijks hoorbaar.

— Herkent gij de man daarginds op zijn ziekbed, als Viscontó Garcia de Angola?

— Ja, klonk opnieuw het antwoord.

— Zijt gij bereid, u met hem in de echt te laten verbinden?

— Ja.

Nauwelijks waren deze woorden gesproken, toen men 't zachte geluid hoorde van een der raamdeuren, welke geopend werd.

Leonora keek onwillekeurig in die richting, slaakte 'n luide kreet en bukte zich bliksemsnel.

Bijna op hetzelfde ogenblik knalde een schot, dat klonk als een zweepslag en een kogel verbrijzelde een klein schilderij, dat aan de wand hing.

— Wel vervloekt, riep de senora in het beste Engels, dat men zich kan denken. Dat is die schurk van een Pueblo Valdar. Hij staat op 't balkon, de moordenaar.

En tot stomme verwondering en grote verontwaardiging van de priester nam het bruidje plotseling haar witte rokken bijeen, was met drie, vier sprongen bij het deurraam, en rukte het open.

Het balkon was zeer lang, en liep on-

afgebroken voort langs bijna de gehele zijgevel van de vleugel, en zij zag op twintig meters verder een man met een regenjas aan, voortsnelen als de wind, en tenslotte langs de balustrade aan het einde verdwijnen.

De jongevrouw snelde het balkon op haar beurt af, maar toen zij het andere einde bereikt had, zag zij juist hoe de vluchteling de ladder wegtrok, met behulp waarvan hij zeker op die plek tegen het balkon was opgeklommen.

De bruid wendde zich om tot de mannen die haar vol verbazing waren gevolgd en zei laconiek:

— Die van een hoogte van vijftien meter naar omlaag wil springen, kan het doen, maar ik pas er voor. Hij is weg, de beroering, maar wij zullen hem nog wel te pakken krijgen. Ga maar weer naar binnen. Waar waren wij ook weer gebleven?

Inplaats van te antwoorden trad Pilares plotseling op de jonge vrouw toe, vatte haar vrij ruw bij de schouder, en beet haar toe:

— Wat moet dat betekenen? Wie ben jij? Jij bent Leonora Picasso niet.

— Ssst, schreeuw niet zo hard. Haal er de burens niet bij, zei de bruid in spé. En laat die arme drommel van een José het niet horen. Laat mij nu maar kalm met hem trouwen, ik geef u de verzekering dat het hem goed zal doen.

Maar de beide andere Spanjaarden drongen reeds op haar in, haar dreigend met de vuisten, en wilden de bedriegster reeds meenemen, toen achter hen op het balkon de hoge gestalte van professor Hansen verscheen, die bevelend zei:

— Het is nu geen tijd voor zulke zaken, heren. Uw vriend José is van de schrik en het lawaai opnieuw in zwijm gevallen en thans moet ik werkelijk voor zijn leven vrezen.

— Maar wie is deze vrouw? riep Pilares uit, die zijn woede niet scheen te kunnen beheersen. Wat betekent dat bedrog?

Hij had zijn sigarenaansteker ontstoken, hief het kleine voorwerp hoog op, en vervolgde:

— Gij ziet immers wel dat zij blauwe ogen heeft. Ziet gij het dan niet, pro-

fessor? Wat betekent dit alles dan toch?

— Dat is meer dan ik u kan zeggen, heren, antwoordde de hooggeleerde. Wij zullen haar in elk geval in verzekerde bewaring nemen, totdat de politie ter plaatse is. Ik zal het politiebureau onmiddellijk opbellen, maar eerst moet er gezorgd worden voor uw arme vriend, die er zeer slecht aan toe is.

Het vijftal trad de ziekenkamer weer binnen, waar zij de geestelijke vonden, ten prooi aan een toestand, die niet ver van radeloosheid was. De arme man had niets van het gehele voorval begrepen en martelde er vruchteloos zijn hersens mee af, wat dat schot te betekenen had, en die wonderbaarlijke ren naar het balkonraam van het zoëven zo bescheiden bruidje, dat minstens evengoed Engels bleek te spreken als hij zelf.

Raffles had zich weer over de zieke gebogen, terwijl de gewaande Leonora bewaakt werd door de drie woedende Spanjaarden, en zei toen op ernstige toon:

— Mijne heren, wellicht is uw vriend nog te redden, maar dan moet hier de grootste stilte heersen, dan mag niets hem afleiden, dan mag er volstrekt niemand bij hem binnentreden dan de verpleegster, waarom ik onmiddellijk zal telegraferen, en dan moet hij de levensregel volgen, die ik zal voorschrijven. Eerwaarde, het doet mij meer leed dan ik u zeggen kan, dat gij getuige moest zijn van wat stellig een wraakneming is geweest op deze dame.

— Ik kan u zeggen dat ik nog nauwelijks van de schrik hersteld ben, professor, zei de geestelijke met trillende stem. Gelukkig is het huwelijk nog niet voltrokken.

Na nog enige plichtplegingen vertrok de priester, blijkbaar zeer verheugd, dat hij een veilige afstand kon brengen tussen zichzelf en dit huis, waar men op bruidjes bleek te schieten.

Toen hij was vertrokken, wendde Raffles zich tot de bedriegster en zei op ernstige toon:

— En nu zul je een appeltje te schillen krijgen met de politie, jongedame. Ik stel voor, heren, om haar zolang in de kamer hiernaast op te slui-

ten, waar geen balcon is, en die zo hoog is gelegen, dat zij er onmogelijk uit kan ontsnappen, totdat de politie gekomen zal zijn, om haar een verhoor af te nemen.

— Dat is een goed plan, professor, antwoordde Pilares. Maar laat die sluwe bedriegster ons eerst zeggen wat haar doel was, wie zij is en wat er van Leonora is geworden.

— Dan kun je lang wachten voor ik dat zeg, gooide de vrouw er vinnig uit. Ik ben gesnapt, en dat is lelijk genoeg, maar ik zal alléén de politie te woord staan.

— Het doet mij nu leed, zei Raffles, dat ik het in de kamer zo donker moest laten, anders zou José spoedig het bedrog zelf ontdekt hebben.

— Maar intussen is hij niet met de vrouw van zijn liefde getrouwd, riep Pilares wanhopig uit. Het zal zijn dood zijn, als hij dat merkt.

— Ik geloof integendeel, dat het hem zal redden, mijnheer, zei Raffles op raadselachtige toon. En nu weg met deze vrouw, en haar opgesloten, totdat er politie is.

En wat José betreft, hij moet zo gauw mogelijk naar een ziekenhuis worden overgebracht, waar men hem beter zal kunnen behandelen dan hier.

Stevig vastgehouden door twee Spanjaarden, werd de vrouw weggevoerd, en in een naastgelegen kamer geduwd, die slechts een enkel venster had, zo hoog, dat men er onmogelijk uit kon ontsnappen.

Het was Raffles zelf, die de deur afsloot, zegevierend de sleutel opstak, en zei:

— Nu zit zij veilig opgesloten, en kan aanstonds aan de politie een nadere verklaring afleggen. Ik ga onmiddellijk telefoneren, mijne heren, en gij kunt Lord Exeter op de hoogte gaan brengen van het gebeurde.

Het schot was gelost op een afgelegen gedeelte van het grote huis, en niemand bleek er iets van te hebben gehoord, zodat er heel wat opschudding ontstond, toen men vernam wat er zoëven geschied was.

De professor ging in eigen persoon de politie inlichten en van de telefoon liep hij rechtstreeks de trappen op, tot hij de gang bereikte, waaraan de ziekenkamer van José was gelegen, keek even om zich heen, opende snel de deur, waar zich de gevangene bevond en fluisterde:

— Trek die witte jurk uit, ezel, en volg me op een afstand.

— Waaraan heb ik die weinig vleien-de benaming te danken? vroeg Charles Brand verbolgen, terwijl hij uit zijn witte bruidsjaпон stapte.

— Aan je wijze van lopen, aan je Londense vloeken, aan je grove stem, waardoor je alles in de war hebt gegooid, en de argwaan hebt gaande gemaakt van die Spanjaarden.

— Moest ik maar ongestraft op me laten schieten door die schobbejak van een Valdar?

— De kogel had je gemist, en vervolgens had je behoorlijk flauw kunnen vallen. Nu, er is gelukkig nog niets verloren, ben je klaar?

— Dadelijk. Hoe is het met die arme José?

— Het is volstrekt niet erger geworden. Dat zei ik maar, om de aandacht van je af te leiden. Waar zit de vrouw?

— O, die is door Henderson opgebor-gen. Hij had net nog de tijd om zich als geestelijke te verkleden zoals je bevolen had, antwoordde Brand.

— Leverde het moeilijkheden op om haar weg te voeren?

— Volstrekt niet. Ik heb, in mijn gedaante als het oude heertje, wat over de weg gezwalkt, als iemand die duize- lig is, toen zij er met haar auto aan- kwam en toen zij met een ongeduldige uitroep stopte, was zij ook meteen mach- teloos gemaakt, en ondanks haar trap- pelen en worstelen, in de grote auto ge- dragen.

— En haar eigen auto?

— Die hebben wij op sleeptouw ge- nomen, omdat men anders wellicht aan een ongeluk zou hebben gedacht en naar haar zou zijn gaan zoeken.

— Dan heb je in deze zaak bij hoge uitzondering eens iets verstandigs ge- daan, zei Raffles koeltjes.

— Merci, kwam Brand beledigd. Nu moet je nog alleen maar zeggen, dat ik mijn rol als Spaanse bruid niet goed ge- speeld heb, en het spel is compleet.

Nijdig rukte hij zijn zwarte krullen- pruik af, en wierp die in een hoek.

— Wees maar niet zo boos, amice, en maak wat voort, want de grond zal ons hier wel gauw te heet onder de voeten worden.

— En die Valdar, laten wij die zo maar schieten?

— Geen sprake van. Die zal ons niet zo gemakkelijk ontlopen. Hij leest na- tuurlijk van het bedrog in de krant. Hij begrijpt dat hij op een verkeerde ge- schoten heeft, en al zal hij niets van de ware toeleg vatten, hij moet zich toch betrekkelijk veilig wanen, nu hij nie- mand geraakt heeft. En hebben wij hen beiden bij elkaar, dan gaan er wat tele- grammetjes naar Madrid en Barcelona, met bestemming voor de hoofdbureaux van Politie, en als José eenmaal sterk genoeg is om het te dragen, zullen hem de antwoorden worden voorgelegd, als het kan met de beroemde kousenband van het souper. Ik merk met genoeg dat je klaar bent. Neen, laat die pruik maar liggen, en die jurk ook. Vlug wat.

Er kon omstreeks een half uur verlo- pen zijn, de avond was reeds lang ge- vallen en men verkeerde op het grote slot nog altijd in een staat van opwin- ding, toen de butler het bezoek aankon- digde van inspecteur Swanson en brid- gadier Daring.

Zij werden onmiddellijk bij Lord Exe- ter toegelaten, die hen vrij hooghartig ontving, en begon:

— Om u de waarheid te zeggen, mijn- heer, verwondert het mij, u thans pas te zien.

— Ik kon onmogelijk eerder komen, mylord, verontschuldigde de inspecteur zich. Ik ontving uw telegram ongeveer een kwartier geleden.

— Een kwartier? Het is minstens een half uur geleden, sedert professor Han- sen u telefoneerde.

— Professor Hansen? herhaalde de inspecteur verrast. Die naam heb ik nooit gehoord.

— Hij was degene, die u inlichtte omtrent het gebeurde met burggraaf José Garcia en Senora Leonora Picasso.

Swanson keek de graaf stom verwonderd aan en stotterde:

— Die namen zijn mij in het geheel niet genoemd door mijn zegsman.

— Maar wie was er dan aan de telefoon? riep Lord Exeter, die zijn geduld begon te verliezen, en óm welke zaak ging het?

— Wel, het was een zekere mijnheer Sandström, die mededeelde, dat er hier in huis op hem geschoten was door een man die Valdar moet heten.

Nu was het de beurt van Lord Exeter om verrast op te zien, en barstte toen uit:

— Daar begrijp ik niets van. Luister, dan zal ik u vertellen, wat er hier geschied is.

Nu deed hij omstandig 't verhaal van het gebeurde, zonder iets over te slaan, en toen hij eindelijk zweeg, zei de inspecteur, die geduldig geluisterd had, hoofdschuddend:

— Er is hier iets niet in de haak, mylord. Die professor Hansen en zijn secretaris bevallen mij in het geheel niet. Wees zo goed om mij, met uw zoon, onmiddellijk te vergezellen naar de kamer waar die bedriegster is opgesloten, en laat ook die professor eens halen, wat ik u verzoeken mag.

Men doorzocht het gehele slot, het park, de moestuin, maar de professor was verdwenen en met hem zijn secretaris.

En toen men de deur wilde openen van de provisorische gevangenis, vond men deze reeds geopend, en de vogel gevlogen, met achterlating van de witte jurk en een zwarte pruik.

De verwarring steeg ten top. Alle gasten liepen verschrikt door elkaar, en de inspecteur had moeite zich verstaanbaar te maken in de brede gang, toen hij riep:

— Ik twijfel er niet aan, of wij hebben hier te doen met een sluw komplot, waarschijnlijk van een gehele bende. Zijn de dames en heren wel zeker, dat zij volstrekt niets missen? Daring, jij gaat onmiddellijk naar het bureau te

lefoneren. Geef een signalement van die mannen, en laten zij ook naar Valdar en de vrouw zoeken. Haast je wat. En nu zullen wij eens gaan zien, dames, hoe het gesteld is met uw juwelenkistjes. Gaat aanstonds naar uw kamers en onderzoek of alles nog aanwezig is.

Het is bijna ondoenlijk een beschrijving te geven van de verwarring, die nu ontstond in het grote oude huis.

Deuren vloegen open en dicht, dames gilden, heren vloekten. Lady Dunlop, die eerst meende dat alles compleet was, miste vijf minuten later een kostbaar parelsnoer, mevrouw Black, de echtgenote van de befaamde koffiehandelaar, liep met een bleek gezicht kamer in, kamer uit, jammerend over het verlies van haar diadeem, en men zag op een der gangen een oud heertje, dat met een verdwaasde, glazige blik alle zakken binnenstebuiten keerde van al zijn kostuums, en er volstrekt niets meer in vond.

Men zag de inspecteur hier en daar, overal ijverig noterend, sussend, geruststellend, overal de toestand opnemend, en verzekerd dat de politie niet zou rusten, alvorens het gehele raadsel werd opgelost.

* * *

Maar de gehele omvang van het raadsel zou pas ruim een week later worden opgelost, en op een wijze die wel weinigen hadden voorzien.

Het is waar, dat de bewoners en de gasten van Dunmore Castle reeds de volgende dag wisten, dat de inspecteur en de brigadier sluwe bedriegers waren geweest, maar er moesten acht dagen verlopen, voor het tot hen doordrong, dat Swanson en Daring identiek waren met Hansen en Sandström, en dat dezen respectievelijk weer belichaamd waren in de persoon van John Raffles en diens geheimzinnige helper, wiens naam niemand kende.

Op dezelfde dag dat dit uitlekte, kreeg de politie van het kleine plaatsje Bromley bericht, dat zij eens een onderzoek moest gaan instellen in de kelder van

een in aanbouw zijnd huis in de onmiddellijke omgeving en toen zij die goede raad opvolgde, vond zij daar, gebonden en wel in de ene kelder senora Picasso, in de andere senior Pueblo Valdar, en op een tafeltje een enveloppe, aan de inspecteur gericht, vol kostbare gegevens omtrent dit tweetal, waaruit maar al te duidelijk bleek, dat men hier door toedoen van een geheimzinnige macht een tweetal uiterst gevaarlijke hotelratten en internationale avonturiers in handen had gekregen.

Ja, Carmen, alias Leonora, was wel degelijk de dame van de kousenband. Er waren zelfs nog portretten van haar uit die tijd. Zij was gehuwd geweest, zo echt als men het maar hebben kan. Zij had zelfs een zoontje van zeven jaar, dat ergens bij Sevilla werd groot gebracht en waarnaar zij bijna niet omzag, en zij werd wegens een handvol

misdrijven van allerlei aard gezocht door de politie van haar land.

Het behoeft niet nader te worden toegelicht, dat voor haar hiermede de zaak was afgedaan, want zij werd op transport gesteld naar Madrid en daar reeds drie weken later tot tien jaren gevangenisstraf veroordeeld, maar Valdar had eerst nog enige appeltjes te schillen met de justitie van Koningin Elisabeth. Wat de arme José betreft, hij mocht van geluk spreken, dat alles zo gelopen was. Slechts langzaam herstelde de arme knaap van de schok, maar in zijn dankbaar hart blijft altijd een warm plaatsje bewaard voor Lord Lister, die hem, ondanks zichzelf, nog juist bijtijds terugtrok van de afgrond.

Het moet erkend worden dat Lord Lister zichzelf vorstelijk schadeloos stelde voor zijn moeite uit de juwelen van Lord Exeter's gasten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE NIJLBRUID

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266